

Hans Brans

BERG AF

***Toneelstuk voor jongeren
in 15 scènes***

Haemon Pers

© Hans Brans

Weidum, 2006

hans.brans@planet.nl

*Niets uit deze uitgave mag worden
vermenigvuldigd of opgevoerd
zonder schriftelijke toestemming
vooraf van de rechthebbende.*

Auteursrechtenbureau Bredero

Valeriaanstraat 13

1562 RP Krommenie

070 6409076

stichting.bredero@xs4all.nl

*Liever iets verschrikkelijks
dan altijd alles hetzelfde
De vloek van dit leven
van onze ouders
van onze scholen
Opgesloten hebben ze ons*

*Maar we breken L O S
we breken met alles
we vertrouwen alleen nog op elkaar
Ongekende HOOGTEN zullen we bereiken*

Een groepje jongeren heeft genoeg van de sleur van het bestaan.
Een vreemde jongen van buiten verleidt hen om met alles te breken en er samen van door te gaan, het avontuur tegemoet.
Wanita is een meisje dat er graag bij zou willen horen. Ze voelt zich thuis gevangen bij een overbezorgde moeder en een vader die vroeger, in een ander/land, van alles heeft meegemaakt, maar daar altijd over zwijgt.
Hoewel Wanita in de gaten krijgt dat niet alles deugt wat de leider het groepje laat doen gaat ze toch mee.
Met de auto vertrekken ze naar Frankrijk om daar een berg te beklimmen.
Het wordt een tocht vol beproevingen, spanning en verraad.

Personages

Wanita	<i>geboren in Afrika of Azië, 18 jaar.</i>
Naute	<i>de leider, ongeveer 24 jaar</i>
Evert	<i>handlanger van Naute, 20 jaar</i>
Eline	<i>vriendin van Wanita, 18 jaar</i>
Rita	<i>dochter van rijke ouders, 19 jaar</i>
Rieneke	<i>een spring in 't veld, 17 jaar</i>
Pim	<i>slungelige jongen, 19 jaar</i>
Cor	<i>buitenbeentje, 20 jaar</i>

De moeder van Wanita

De vader van Wanita

Een heer

Een agent

stemmen van andere agenten

1. Reünie

(Op het toneel staan zeven stoelen naast elkaar.)

Wanita: Dit is een reünie. Ik ben er. *(stilte)*. Het was ge-wel-dig. Fantas-tisch. *(stilte)* Het was verschrikkelijk. *(stilte)* Ik blijf net zo lang tot ze er zijn. Je bent een groep, tenslotte. Je doet het samen. Dit is de reünie. Was afgesproken. Na een jaar, dan kom je weer bij mekaar. Herinneringen ophalen. *(ineens een schreeuw, ze schrikt)* Wat was dat? Ik blijf. Waar blijven ze nou? Ik ben er. Ik blijf tot ik 'n ons weeg. *(stilte, zucht. Telt de stoelen.)* Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven - waarom ben ik overgebleven? Ik moet gewoon wennen, dat is het. Maar dat wil ik niet. Dat doe ik niet. Dat verdom ik. Dit is een reünie. Afgelopen, uit. *(draait zich met een ruk om, staat op)* O, daar heb je ze *(tegen de zaal)* Nou, wat zei ik? *(snel pratend)* Dag iedereen. Herkennen jullie me nog? Wanita. Blij dat jullie er zijn. Ik werd knetter. Ga jij daar maar zitten Evert. Nee, nu ben ik even de baas. En Rita en Rieneke hier. Sorry Rieneke, dat ik niet voor je opkwam. Ik was niet zo moedig als mijn vriendin Eline hier. Sommige mensen zijn moedig, anderen laf. *(zoent in de lucht.)* Dag lieve, kleine Eline. Ik was een waardeloze vriendin. Naast jou durf ik al helemaal niet te zitten. Laat mij maar op het hoekje. Hee Pim *(geeft een denkbeeldige 'high five')*, leef je nog? Kan ik me niet voorstellen. Ga jij hier maar zitten, naast Eline. O, maar dan moet ik naast Cor. *(verlegen)* Dag Cor. Ik schaam me, ik schaam me, ik schaam me. *(tegen publiek)* Zou drie keer genoeg zijn? *(Ze gaat op de stoel op de hoek zitten, peinzend)* Zo, daar zitten we dan. Gezellig. O! Ik mis een stoel. Of niet? *(staat op, kijkt naar haar stoel, terwijl Naute onzichtbaar voor Wanita achter over het toneel loopt.)* Is deze wel van mij? Nee, Ik hoor er niet bij. *(tegen*

het publiek) Dit de stoel van Naute. Onze grote held. Onze geheimzinnige leider. Ineens was ie er. Floep. Ineens was ie weg. Floep. En alles was anders. Naute? Naute!?

Vergeet het. Die komt niet. Nooit van z'n leven. (*peinzend*)

Is-tie er eigenlijk ooit wel geweest?

Wat is er gebeurd? Hier ben ik. Ik leef. Ik eet een boterham met kaas. Ik tuur naar het heelal. Het heelal tuurt terug. Heb ik echt iedereen in de steek gelaten? Wat is er toch gebeurd?

2. Bezoek

(Wanita leest een brief. Een deurbel. Wanita's moeder verschijnt.)

- Moeder: Wie is dat? Niet voor hier? Niet voor hier.
Wanita: *(legt de brief neer, springt op)* Waar is vader?
Moeder: Daar. *(Er klinkt een kreet van Wanita's vader. Ze luisteren. De bel gaat weer.)*
Wanita: Hou jij hem daar, alsjeblieft.
Moeder: Is toch niet voor hier?
Wanita: Voor mij. Een vriendin.
Moeder: Vriendin? Vriendin? Hier?
Wanita: Ga nou maar naar hem. Zeg maar...: het gas.
Moeder: Het gas? Goed. Het gas is hier. *(Wanita wacht tot haar moeder af is, haalt dan Eline op.)*
Eline: Dus hier woon je?
Wanita: Sst. *(Ze hoort haar moeder tegen haar vader praten.)*
Eline: *(zacht)* Dus hier woon je?
Wanita: Hè?
Eline: *(ze kijkt naar de enveloppe)* Ja, tuurlijk woon je hier.
Wanita: Ja. Hier wonen we.
Eline: Leuk.
Wanita: Hij is bang.
Eline: Wie?
Wanita: *(verwonderd)* Kwam je voor mij?
Eline: Ik had toch gezegd.. Komt het wel uit?
Wanita: Jawel. Alleen, we zijn hier niet zo gewend aan -
Moeder: *(op)* Wie is dat?
Wanita: Vriendin. Ga maar naar hem. Hij is bang.
Eline: *(steekt haar hand uit)* Eline, Mevrouw. Ik zit bij uw dochter..
Moeder: Waarvoor komt ze?
Wanita: *(ze stampvoet)* O, moeder. Dit is.. ver-schrik-ke-lijk!

Vader: *(Onzichtbaar, schreeuwend)* Fur Skri? Fur Skri? Wie da? Wie da? Wafu? Wafu?
(De vrouwen luisteren, Eline verbijsterd.)

Wanita: *(tegen moeder)* Heb je gezegd het gas?

Moeder: Het gas?

Wanita: De meteropnemer.

Moeder: Hij gelooft niet.

Wanita: Nee, hij gelooft niemand, nooit. Zeg dan voor mijn part maar vriendin. Dat gelooft-ie ook niet. Zeg maar dat ik kom, straks. Ga nou maar.

Moeder: Ja, ja, ja, ja. Ik ga. *(roept naar achteren)* Ik kom! *(af)*

Wanita: *(tegen Eline)* Goh. Kwam je zomaar? Wat aardig.

Eline: Wat is dat?

Wanita: O, dat. M'n vader. Hij ruikt dat je hier bent. Hij is bang.

Eline: Hij ruikt dat ik hier ben?

Wanita: Hij ruikt alles. Hij is niet helemaal... Nou ja. Maar zijn neus is nog heel goed. Zo'n neus *(ze geeft lachend de afmeting aan met twee handen)* Hij rook je voordat je bij de voordeur stond. Je ruikt naar erwten.

Eline: Naar erwten? Hoe kan dat nou?

Wanita: Wist je dat je van erwten ontzettende scheten moet laten? Ik ruik niks hoor.*(Ze lacht en is ineens weer somber. Samenzweerderig:)* Hij ruikt ook dat ik weg wil. Hier. Foetsie. Dat ik wil ontsnappen. En weet je waarom?

Eline: Nee.

Wanita: Omdat hij dat zelf ook gedaan heeft. Voor we hier kwamen. Hij is zomaar vertrokken, met ons, voor goed.

Eline: Maar waarom?

Wanita: Waarom? Dat weet ik niet, nog steeds niet. Hij vertrouwt alleen mij, maar hij zegt niets. *(Ze ruikt aan Eline)* Ik ruik brom. Ik vind jou moedig. Dat je hier zomaar komt. Wij zijn een beetje gek, vind je niet?

Eline: *(met teveel nadruk)* Nee...!

Wanita: O, ik houd het hier niet uit. ik moet weg. Kwam je me halen, toevallig? Hij is..

Eline: Ziek?

Wanita: Nee.

Eline: Streng?

Wanita: Welnee. Hij is net een kind. Hij jammert als een hond aan de ketting, iedere dag. En hij denkt dat ik hem begrijp.

Eline: Wat begrijp?

Wanita: Ja, wat? Wat? Sinds we uit Afrika weg zijn, sinds we hier wonen, met z'n drieën, wordt het alleen maar erger. Wil je dit aan niemand verder vertellen?

Eline: Sinds hoelang dan?

Wanita: Hoelang?

Eline: Hoelang wonen jullie hier?

Wanita: Het lijkt of we al tien jaar weg zijn en het lijkt of we pas gisteren hier zijn aangekomen. En m'n moeder...

Eline: Ja? (*Wanita zwijgt*)

Wanita: Je hoeft toch geen thee, hè? Ze zal zo wel weer komen.

Eline: Ik snap het niet helemaal.

Wanita: Ik snap het helemaal niet.

Eline: Moesten jullie weg?

Wanita: Ja, natuurlijk.

Eline: Waarom? Werd hij achtervolgd?

Wanita: Dat wordt hij nog steeds.

Eline: Door wie?

Wanita: Ik weet het niet. Hij zegt niks. Iemand in z'n hoofd. En ik moet hem beschermen.

Eline: Jij? Waarom jij?

Wanita: Ik weet het niet. Omdat hij mij vertrouwt. Maar ik stik hier. Ik moet weg. Kwam je me toevallig halen?

Eline: Ja. Ja!

Wanita: Echt?

Eline: Ja, echt! Ik kwam vragen of je mee gaat.

Wanita: Sst.

Moeder: (af) Is ze er nog?

Wanita: (stelt zich voor Eline op.) Nee, moeder, ze is net weg! En ze hoeft ook geen thee.

Moeder: O. Geen thee? Weg? Mooi. (tegen onzichtbare vader) Gas is weg! Vriendin ook. (tegen Wanita) Jij thee?

Wanita: Nee! Dat was Eline, moeder. Ze kwam me halen. We gaan op stap!

Moeder: O. Ben je wel voor zes uur thuis? Hij wacht op jou.

Wanita: (zacht) Nee. Ik ben niet voor zes uur thuis.

Moeder: O. Goed. (af)

Wanita: (tegen Eline) Mee? Echt? Met jou?

Eline: We gaan naar de bergen en het wordt heel bijzonder. Met een groep, drie jongens, drie meiden. Het is nog geheim. En die jongen - Naute, die heeft een plan.

Wanita: Naar de bergen...

Eline: Ga mee. Doe het.

Wanita: (Wanita pakt de brief op, speelt er gedachteloos mee.) Ik weet het niet. Als ik ga stort het huis hier in. Zonder mij weten ze niet waar ze zijn. Het zijn net grote kleuters.

Eline: Ik zag je en ik dacht: die moet mee. Je bent altijd zo afwezig, zo ver weg. Die moet met ons mee, dacht ik. Gewoon, ver weg.

Wanita: Iedere dag kijk ik naar hem en dan denk ik: wat hebben ze met je gedaan? Ik zou het zo graag willen weten.

Eline: Ja, maar Wanita: dat is hùn leven. Jij hebt een ander leven. Mijn vader bijvoorbeeld -

Wanita: Ja?

Eline: Nou ja, laat maar. Maar jij kan toch niet zijn vader en moeder spelen? Je moet toch een keer weg?

Wanita: (ze pakt de brief op) Ik kom er toch nooit meer achter.

Eline: (wijst op de brief) Uit Afrika?

Wanita: Van een tante in Liberia. Flauwekul. Lees maar. (Eline leest de brief) Ik schreef haar: "Lieve tante Wiwi" - zo heet ze: tante Wiwi - "Kan jij me vertellen waarom vader is weg

gegaan? Wat is er met hem gebeurd?” En wat schrijft ze terug? Niets, onzin. Iets over een vloek. Flauwekul. Tante Wiwi. Ze lachte altijd, met tanden als witte grafstenen, ook als er niks te lachen viel en ze had heupen als een babywieg. Ik vond haar liever dan mijn moeder. Maar ik begrijp nou dat ze knetter is. Net als haar broer, m'n vader. Gewoon kierewiet.

Eline: *(jaloers)* Waauw. Wat een familie.

Moeder: *(af, schreeuwt)* Wanita? Hij is rustig. Ik ga bakken.

Wanita: *(schreeuwt)* Goed. Ga maar bakken mama! *(tegen Eline)* Ik doe het.

Eline: Kom morgen. Acht uur. Ik moet je eerst aan de rest voor stellen. Maar.. - zeg het tegen niemand, oké?

Wanita: Ik kijk wel uit. *(omhelst haar)* Bedankt.

(Eline af. Ze neemt de brief mee, zonder dat Wanita het merkt.)

3. Zeven stoelen

(De zeven stoelen van de eerste scène. Op zes ervan zitten: Evert, Pim, Rieneke, Rita, Cor, en Eline.)

Evert: *(staat op)* Goed. Morgen hebben we dus nog een laatste test om te zien of we het echt aan kunnen. De details daarvoor krijgen we natuurlijk pas op het laatste moment. En overmorgen vertrekken we. Duidelijk? Nog vragen? *(stilte. In de deuropening verschijnt Wanita)* Nee, geen vragen? *(stilte)* Alles wel duidelijk zo? *(stilte)* Denk eraan: wij vormen één team. Geen gelul naar buiten toe. We willen geen gezeik. Het gaat erom dat we van elkaar op aan kunnen. Oké, dat was het voor nu. *(iedereen staat op, behalve Cor)*

Cor: Ja, sorry, ik heb toch nog een vraag. *(de rest, behalve Evert gaat weer zitten)*. Die Naute, wanneer krijgen we die nou eens te zien?

Evert: Dat heb ik al een keer uitgelegd, Cor. Naute is gewoon een ontzettend druk bezet man. Dat is niet zomaar een reisleader, dat is gewoon een heel bijzonder iemand. Hij kan dingen regelen die wij niet voor elkaar krijgen. Maar dan moeten wij hem niet aan zijn kop zeuren over allerlei details. We gaan in ieder geval naar Zuid-Frankrijk, de bergen in. Wat daar precies gaat gebeuren? Iets absoluut ongekends fabelachtigs. Reken daar maar op. Daarvoor is hij nu nog van alles aan het regelen. Reken maar dat dit geen schoolreisje wordt. We moeten als groep vertrouwen hebben in elkaar en in hem. "Ik garandeer jullie dat deze trip een piekervaring wordt", heeft-ie tegen mij gezegd. En als hij dat zegt, dan mag je gerust aannemen dat het zo is. Dan hangt het alleen nog maar van ons af, van wat we er

zelf van maken. Maar dan moeten we hem wel eerst de ruimte geven. En niet iedere keer gaan zeiken...

Cor: Ik wilde alleen maar weten wanneer -

Rieneke: *(heeft achterom gekeken)* Wie is dat? *(allen draaien zich om)*

Wanita: Sorry. Dit is toch die groep, die reisgroep, die met elkaar op reis..?

Evert: Ja?

Rita: *(zacht, tegen Evert)* Dat is die donkere.

Eline: Dat is d'r.

Evert: O sorry. Ik had je niet herkend.

Wanita: Ik moest hier om acht uur zijn.

Allen: *(behalve Eline en Cor; door elkaar)* Half acht.

Wanita: O. Neem me niet kwalijk.

Evert: Ja, je begrijpt dat ik moeilijk het hele verhaal opnieuw kan vertellen.

Wanita: Nee. Dat begrijp ik.

(de rest staat op, kijkt Wanita nieuwsgierig aan.)

Evert: Hoe heette je ook al weer?

Wanita: Wanita.

Erik: Wanita? O, jij bent die vriendin van .. *(Eline is ondertussen naderbij gekomen)*

Wanita: Haar.

Evert: Van Eline, ja ja.

Eline: Hoi.

Wanita: Hoi.

Eline: Hoi.

Evert: O. Ja, ja, ja, ja. Nou begrijp ik het. *(tegen Eline)* Dat is die van die brief? *(Eline knikt vaag).*

Wanita: Welke brief?

Evert: Weet jij wel dat Naute heel speciale plannen met jou heeft?

Wanita: Wie?

Eline: Ze kent Naute toch nog geen eens.

Evert: Nee, jij wel zeker?

Wanita: Sorry maar ik.. (*wordt opeens heel boos*) IK BEGRIJP HET NIET! (*Iedereen valt stil en kijkt haar aan. Pauze.*)

Evert: Nou dan leggen we het voor jou toch nog een keertje uit. (*pauze. De rest begint met elkaar te fluisteren, met soms steelse blikken naar Wanita.*)

Wanita: (*timide*) Wat?
(*Evert zucht*)

Eline: Nou wat we gaan doen, op reis. Waar we naar toe gaan..

Evert: Juist.

Wanita: O. En waar willen jullie naar toe?
(*Cor voegt zich aarzelend bij hen.*)

Evert: (*ziet Cor*) Naar de bergen.

Wanita: Dat heb ik gehoord. En verder?

Evert: Alles op z'n tijd. Je hoort meer zo gauw we weg zijn. Zodra Naute erbij is. (*half richting Cor*) Vertrouwen, dat moet je hebben. Een beetje vertrouwen. (*samenzweerderig*) En een beetje lef. (*hard*) Hè Cor?

Wanita: Ik weet niet.

Evert: (*dreigend*) Wat weet je niet?

Wanita: Ik weet niet of ik..

Eline: Toe nou, Wanita...

Cor: Wat wou je zeggen?

Wanita: Ik weet niet of ik wel mee wil.

Evert: Tuurlijk wil jij wel.

Wanita: Of ik wel kan.

Evert: Tuurlijk kan jij wel.

Cor: Laat d'r nou even... (*hij geeft haar een hand.*) Hallo, welkom. Ik heet Cor.

Wanita: (*er vonkt iets*) Dag. Wanita.

Cor: Als je het nog niet weet, denk je er toch nog even over na. Voor ons is het ook nog niet allemaal helder.

Evert: Spuit elf. We vertrekken over twee dagen. Tuurlijk wil jij wel. Anders was je niet hier. En Naute -

Cor: Ik zou niet meegaan als ik het niet zag zitten. Hoewel ik je graag mee zou hebben.

Wanita: Eh.. ik moet het mijn ouders nog vragen.

Evert: Dat moet helemaal niet. Niemand hoeft hiervan te weten. Laat je ouwelui d'r buiten. We vertrouwen alleen op elkaar. Ja? En op Naute.

Wanita: Ik weet niet of ik wel genoeg geld heb...

Evert: No problem. (*zacht, samenzweerderig*) Vanaf morgen is dat geen punt. Poen is no object.

Wanita: (*geeft Evert plotseling een hand*) Bedankt. Ik moet nu weg. Ik laat het jullie zo gauw mogelijk weten. (*tegen Eline, met een dreigende ondertoon*) Ik bel je nog. (*geeft ook Cor weer een hand*) Dag.

Cor: Dag. Leuk dat je.. - tot ziens. Misschien dat je -

Wanita: Ja misschien wel. (*loopt weg*)

Evert: (*luid*) Morgen. (*iedereen valt stil en kijkt weer naar Wanita.*) Naute wil het morgen weten. Overmorgen vertrekken we. Dus kom het mij morgen maar vertellen.

Wanita: O. Nou ja. Goed dan.

Evert: Ga mee!

Eline: Ja ga mee, Wanita, alsjeblieft!

Rieneke: Ga nou lekker mee, meid!

Pim: Je laat ons toch niet in de steek!

Rita: We rekenen op je!

Allen: (*behalve Cor*) We rekenen op je! (*ze barsten uit in applaus. Alleen Cor doet nauwelijks mee. Plotsklaps verstomt het applaus. Stilte*)

Wanita: Tot morgen. (*af. Iedereen lacht.*)

4. Herinnering

Wanita: Ik was acht jaar en het was avond, rustig, koel. Niet lang voor we naar Europa gingen. Niets bewoog. De stilte suisde in m'n oren. Ik keek kijken naar een grote vrouw die een klein geitje melkte. In de verte hoorde ik een brommer, heel, heel lang. Heel, heel ver. Ik luisterde, maar ik kon niet horen waar het geluid van die brommer overging in het geruis van de stilte. Waar was hij nu? In eindeloos. Ik zag mezelf achterop. Langzaam gleed ik in het witte land achter de bergen, over de zee. Weg van ons erf met dat geitje en die grote vrouw. Waar mijn moeder altijd bezig was. Waar mijn vader altijd vrolijk en meestal weg was. En het eeuwige gekakel van tantes, ooms, neefjes, nichtjes, burens. Wat was er achter de horizon? En daar achter? Een land dat je ziet als je slaapt. Of zoals in de verhalen van tante Wiwi, waarin dieren in mensen veranderen en mensen in dieren en die weer in geesten. Of die plaatsen waar mijn vader naar toe ging, met die andere mannen, die mannen die niemand kende, die er soms zomaar waren en die je dan 's nachts hoorde fluisteren, met vader, en dan zomaar weg waren, met hem. Waar gingen ze naar toe? Wat deden ze? Iets tegen de regering. Niemand zei ooit iets. Overdag was alles licht en helder en heerlijk. 's Avonds werd ik bang en nieuwsgierig door dat onbekende dat ons omsingelde. Hier veranderde alles, in één klap. Maar niet zoals in de verhalen van tante Wiwi. Hier is alles tot de horizon wat het is en daarachter is niks anders. Vader is hier altijd thuis en nooit meer vrolijk. Moeder is altijd weg, die loopt te dwalen in haar hoofd. Ons leven daar is een foto-album dat is zoekgeraakt. En ik hoor niet één brommer in de verte, maar duizend door elkaar. *(pauze)*

Die anderen, zelfs die Cor, ze willen allemaal dat er iets gaat gebeuren. Iets anders, iets nieuws, iets heftigs. Een kick, een schok, een val. Een film op t.v. - maar dan met ons erin. Liever iets verschrikkelijks dan alles altijd hetzelfde. *(pauze)*

En dat wil ik ook. Ik wil een scheur maken in die cocon die ons omringt. Ik wil zien waar vader is geweest. Wat er met hem is gebeurd. Ik wil zien waarvoor ik bang ben.

Ik droom wel eens dat ik uit mezelf weg loop. Ik loop gewoon een blokje om en dan zie ik mezelf op de rug. Dan tik ik mezelf op mijn schouder. Hallo? Ik kijk om. Ik zie m'n gezicht. Het is een groot, leeg.. gat. *(ze verbergt haar gezicht in haar handen, opent ze even later, glimlacht)*

Die Cor, die vind ik wel wat. Zag je hoe die naar me keek?

5. Voor het donker is

(Evert, Rita, Rieneke, Pim en Eline. Cor ontbreekt. Bijna niemand zit.)

Evert: Alles klaar?

Pim: Ja.

Evert: Zijn ze weg?

Rita: Hele week.

Rieneke: Heb je de sleutel?

Pim: Sleutel?

Rieneke: Voor het geval dat.

Rita: Hier.

Evert: Alarm?

Rita: Af.

Evert: Wie doet de ruit?

Pim: Ik.

Evert: Handschoenen?

Pim: Wat dacht je?

Rieneke: Dit is heavy.

Rita: Dit is cool.

Pim: Dit is hot.

Evert: Dit is pro.

Eline: Wat?

Evert: Professioneel.

Rita: Waaaauw. Ik tril.

Pim: *(alsof hij in een microfoon praat)* Test, test, test.

Eline: En Cor?

Evert: Ongeschikt.

Pim: Te link.

Eline: Kan dit wel?

Rieneke: Naute vindt van wel.

Evert: Kom op zeg.

Rita: Het zijn mijn ouders.
Pim: Daarom.
Rieneke: De verzekering betaalt.
Pim: Nou dan.
Evert: Gaan met die banaan.
Eline: Jawel, maar..-
Pim: Durf jij wel?
Rita: Kan jij 't wel?
Eline: Jawel...
Rieneke: Wel, wel, wel...
Evert: Jij blijft op de uitkijk.
Pim: Oogjes open.
Evert: Snaveltje dicht.
Eline: Oké.
Evert: En nou: gaan met die banaan.

(Allen af. Eline als laatste.)

6. Hij hoort je

(Wanita kijkt afwezig in de verte. Eline staat bij de deur.)

Eline: Wanita?

Wanita: Ja?

Eline: Daar is-tie! Naute! Hij komt.

(Voetstappen. Naute komt op uit het donker. Keurig, beheerst, vriendelijk, langzaam. Ze kijken elkaar aan. Stilte. Eline blijft op afstand.)

Naute: Ik wil graag dat je me alles vertelt.

Wanita: Ik?

Naute: Ja. *(Wanita proest het uit van de zenuwen.)* Ik vind dat je altijd eerlijk moet zijn. Gewoon zeggen wat je denkt.

Wanita: Jawel, maar..

Naute: Begin bij het begin. Wat is er gebeurd in je geboorteland?

Wanita: Wat moeilijk! Ik was negen toen ik hier kwam. M'n vader wilde niet over 'daar' praten, en m'n moeder durfde het niet. Ze hebben me nooit wat verteld.

Naute: Je vader is vervloekt.

Wanita: Hè? Hoe..., hoe weet jij dat?

Naute: Ik weet het.

Wanita: Heeft Eline je vertelt - ?

Naute: Jij bent vervloekt.

Wanita: Heeft zij je vertelt van die brief? Van tante Wiwi?

Naute: Ik zie het zo ook wel. Het staat op je gezicht. Jij draagt de last van de vloek die over hem is uitgesproken.

Wanita: Dat is toch allemaal onzin, dat van die vloek.

(stilte. Wanita zucht.)

Naute: Waar zucht je dan zo onder? (geen antwoord) Laat mij je helpen. Laat ons je helpen, als groep.

Wanita: Ik mankeer niks.

Naute: Nee?

Wanita: Nee. Nou ja..

Naute: Je bent bang voor wat je moet doen. Ik zie het in je ogen. Je bent bang voor het mes waarmee je je wortels moet afsnijden. Jij bent je eigen gevangene, je eigen vloek. Pak je het mes niet op, dan val je er zelf in. Je omgeving heeft je blind gemaakt. Mensen denken dat het gevaar altijd aan de buitenkant zit. Maar de krachten die hen bedreigen zitten binnen in hen. De lafheid.

Wanita: Lafheid?

Naute: De slavernij van de omstandigheden. Durf met alles te breken. Alleen je geestverwanten kunnen je helpen. Ik. Wij.

Wanita: Denk je?

Naute: *(pauze)* Luister naar die stem binnen in je.

Wanita: *(luistert, giechelt)* Ik hoor niks.

Naute: Zover ben je van jezelf afgedwaald.

Wanita: Maar ik voel me niet bedreigd door die stomme vloek.

Naute: Des te erger. Wat voel je dan wel?

Wanita: *(denkt na)* Ik voel me leeg. Dat had ik als kind al, dat ik van binnen leeg was. Maar nu hangt het om me heen als een zee van koffiemelk. Ze hebben me binnenste buiten gekeerd. Dat zwijgen van m'n vader, het geklets van m'n moeder; die eeuwige angst, die aan alle muren hangt. Ik zorg voor kleuters. Ik voel me net een groot leeg huis.

Naute: Dát is je vloek. Het is goed dat je dat herkent. Dat is het begin. Ik weet wat je voelt. *(slaat z'n armen om haar heen)* Vertrouw me. Ik zal je terugbrengen naar je binnenkant. Maar dat kan alleen als je alles achter laat. Ook je vader. Juist hem. Het is beter voor ze. Je moet alles in het leven totaal anders durven te zien. Kijk met de blik van een adelaar, die boven de bergen zweeft. Laat alles los. Al die meninkjes over wat wel en niet mag, wat wel of niet goed is. Zoek alleen jezelf. Vertrouw alleen op je vrienden. Pas dan kan je je terug geven aan jezelf. Pas daarna kun je het

raadsel van je vader aan. Ik zal je helpen. Wij, met z'n allen.
Ga mee.

(Naute gaat af. Wanita loopt met hem mee tot achter het toneel. Ze kijkt hem na. Eline loopt naar voren.)

Eline: *(leest voor)* “Lieve Wanita. Hier een brief van je tante Wiwi. Ik hoop dat alles goed met jullie gaat. Vertel je vader maar niet dat ik je schrijf. Ik weet niet waarom hij met je moeder naar Europa is gegaan. Ineens was hij weg. Een paar dagen later kwamen ze hem zoeken. Drie mannen. Ze zeiden dat ze van de politie waren, maar daar geloof ik niets van. Je vader zei nooit wat-ie deed. Ik begrijp wel waarom hij jou ook nooit wat verteld heeft. Het is gevaarlijk. Nadat die kerels vertrokken waren, ben ik naar de oude mevrouw Angswili gegaan, je weet wel, die mevrouw van de kippebotjes. Ze heeft me verteld dat je vader iets vreselijks heeft gedaan. Ze wist het wel, maar ze wou niet zeggen wat. En dat er nu een vloek op hem rust. Als Wanita twintig is, zei zij, zal er iets vreselijks gebeuren. Wanita zal de vloek voelen die op haar vader rust. Ze moet wat hij gedaan heeft ongedaan maken. Meer weet ik niet, lief kind. Pas op jezelf. Je tante Wiwi.”
(ze kijkt het publiek aan) Spannend hè?

7. After dark

(De zeven stoelen staan dicht tegen elkaar aan. Cor komt binnen. Als hij hoort dat de rest eraan komt gaat hij languit op de stoelen liggen en houdt zich stil. Evert, Rieneke en Pim komen binnen. Evert met stereotoren, Pim met een breedbeeld t.v.)

- Evert: Heeft iemand je gezien?
- Rieneke: *(trots)* Wie zou mij gezien hebben?
- Pim: Waar ..eh? *(kijkt rond, zet de t.v. neer.)*
- Evert: Wat doe je nou? *(Pim pakt de t.v. weer op.)*
- Rieneke: Gaat ze mee?
- Evert: Hoe weet ik dat?
- Rieneke: Komt ze nog dan?
- Pim: Hier? *(zet de t.v. weer neer)*
- Rieneke: En Cor?
- Evert: *(tegen Pim, op een toon van 'snap dat dan')* Dat spul moet toch naar die kennis van Naute? *(Eline komt haastig binnen met een groot schilderij. Pim pakt t.v. weer op.)*
- Eline: Wat moet ik hiermee?
- Pim: Kan jij dit even aanpakken? *(Eline geeft het schilderij aan Rieneke en pakt de t.v. aan van Pim.)*
- Eline: Is ze d'r al?
- Evert: *(tegen Eline)* Heb jij d'r niet gezien?
- Eline: Wanneer?
- Evert: Doet ze het?
- Eline: Dat zou ze toch zelf zeggen?
- Pim: Komt ze dan hierheen?
- Rita: *(op met zware, leren koffer)* Ging dat gaaf of ging dat niet gaaf?
- Rieneke: *(tegen Evert, met schilderij)* Waar moet dit heen?
- Rita: *(tegen Pim)* Pak jij dit even aan? *(Pim pakt de koffer)*

Eline: Kan iemand deze even overnemen? *(Ze geeft de t.v. aan Rita. Die aan Rieneke, die weer aan Eline.)*

Evert: Wat zei ik nou? Dit kan hier toch niet blijven?

Pim: Waarom niet?

Eline: Is Cor hier niet?

Rita: *(tegen Eline, doelend op Wanita.)* Wat zei ze?

Pim: Wie? Cor?

Rita: Cor ook? Hier?

Rieneke: Nou, wat doen we nou?

Evert: Weg, weg, weg. Wou je soms dat die dit zag?

Pim: Dat wie wat zag?

Evert: Dit. Cor. Of die Wanita?

Pim: O, die?

Rieneke: Zullen we dan maar?

Evert: Hou jij die deur even open?

Rita: *(tegen Eline)* Wat zei ze?

Rieneke: *(tegen Pim)* Waarheen nou weer?

Eline: *(tegen Rita)* Weet ik het? Ze zou het toch zelf komen zeggen?

Pim: *(tegen Rieneke)* Weet ik het? Mij vragen ze nooit wat.

Evert: Weg, weg, weg, weg, weg.

(Ze gaan met alle spullen af. Cor komt overeind. Hij sluipt naar de uitgang. Wanita komt binnen.)

8. De ene hand en de andere

Wanita: O. Hallo.

Cor: Sst.

Wanita: Ik kwam zeggen dat ik...

Cor: *Sst. (Hij legt een hand op haar mond. Langzaam horen ze het rumoer van de anderen wegsterven. Ze kijken elkaar aan. Hij haalt zijn hand weg.)*

Wanita: Ik ben bang.

Cor: Waarvoor? Ik ook.

Wanita: Je hand is koud.

Cor: *(voelt aan zijn hand)* Ja.

Wanita: Ik ken je niet.

Cor: Doe het niet.

Wanita: Waarvoor ben je bang?

Cor: Bang? Ik?

Wanita: Ik kwam zeggen dat ik mee ging.

Cor: Niet doen.

Wanita: Waarom niet?

Cor: Kan ik niet zeggen.

Wanita: Nee?

Cor: Nee.

Wanita: Je maakt me bang.

Cor: Ben je bang?

Wanita: Mag ik je andere hand eens voelen?

Cor: Nee.

Wanita: Waren ze hier?

Cor: Ja.

Wanita: Wat zeiden ze?

Cor: Niets.

Wanita: Ik ga mee.

Cor: *(hoort iets)* Stil. *(pauze. Ze luisteren, kijken elkaar aan.)*
Niets.

Wanita: *(pakt zijn andere hand, verwonderd)* Deze is warm.
Cor: *(voelt met de ene hand)* Ja. Dat is normaal. *(pauze. De handen worden losgelaten.)*

Wanita: Ik begrijp er niets van. He-le-maal-niets.
Cor: Hij misbruikt je.
Wanita: Wie?
Cor: Naute.
Wanita: Daar geloof ik niets van.
Cor: Ik weet het. Wat hier gebeurt klopt niet. Ze luizen je erin. Jij kan nu nog nee zeggen. Zeg nee, doe het niet.
Wanita: Maar waarom? Wat is er aan de hand?
Cor: Ze maken me af als ik het zou zeggen. Ik ben bang. *(pauze)*

Wanita: Jij valt op mij hè *(Cor zwijgt)* Val je op mij? *(Stilte. Ze kussen. Staan dan onwennig tegenover elkaar.)*
Cor: Ik kan het ook wel voor je zeggen. Laat mij het maar zeggen. Ik zeg dat ik je gezien heb en dat je niet gaat, goed? Nou, tot ziens *(hij steekt zijn hand uit)*

Wanita: *(ze pakt zijn hand met twee handen beet, legt hem op haar wang. Ze pakt zijn andere hand, legt hem op haar andere wang)* Warm en koud.
Cor: Ik zeg het alleen voor jou. Ga niet mee.
Wanita: En jij dan?
Cor: Ze gooien mij er toch uit. Ik leg het af tegen die Naute.
Wanita: Maar...
Cor: Vertrouw me. Alsjeblieft.
Wanita: *(zucht)* Jij ook al? *(ze kijkt hem doordringend aan. Een kus, onwennig.)*
Cor: Doe het niet.
Wanita: Goed dan.

(Wanita gaat af.)

9. Vervloekt

(In een grote leunstoel, rug zaal, zit vrijwel onzichtbaar de vader van Wanita. Op de grond, tegen de rugleuning zit Wanita en staart voor zich uit. Er gaat een bel.)

Moeder: *(vanuit de keuken)* Wanita? Wanita, wie is daar? Elektra?
(Wanita reageert niet. De moeder komt op. Ze laat Eline binnen.)

Eline: Dag mevrouw.

Moeder: Moet jij bij ons zijn? Ja?

Eline: Ik was Eline, Wanita's vriendin. Weet u nog?

Moeder: Jij moet bij ons zijn? Ja? Jaah!

Eline: Ik zoek Wanita.

Moeder: Jij hoeft niet te zoeken. Jij moet bij ons zijn. Wanita is hier. Wanita! Wat fijn dat jij gekomen bent. Kom, kom.

Eline: Dank u.

Moeder: Dat is heel goed. Wanita!? Liena! Ik ga haar zoeken. Fijn dat jij gekomen bent. Willen jullie eten?

Eline: Nee dank u. *(De moeder gaat af, richting keuken. Wanita komt overeind.)* O. Hoi.

Wanita: Hallo. *(stilte)*

Eline: Je hebt een lieve moeder.

Wanita: Kom je me bepraten?

Eline: Waarom kwam je niet? *(Kijkt naar de leunstoel.)* Is dat..?

Wanita: Ja.

Eline: *(Gaat naar de leunstoel, steekt een hand uit, maar die wordt niet aangenomen).* Dag meneer...

Wanita: Ik ga niet.

Moeder: *(komt op met een schaal met hapjes)* O, o, o! Ze zijn aangebrand, verschrikkelijk aangebrand. *(Ze biedt Eline en Wanita hapjes aan. Eline proeft.)*

Eline: Heerlijk.

Moeder: Dat is fijn. Dat is goed. Hè Wanita?

Wanita: Ja moeder. Je bent lief, zegt Eline.

Eline: Echt heerlijk. *(De moeder barst uit in ontroerd huilen. Vlug zet ze de schaal bij de leunstoel neer en verdwijnt, verbaasd nagekeken door Eline.)*

Wanita: Ik ga niet. Mijn ouders vinden het niet goed. *(De vader roept iets onverstaanbaars)*

Eline: Heb je het ze gevraagd? Dat mocht niet.

Wanita: Nee. Ze weten van niks. Maar ik ga niet.

Eline: Het spijt me van die brief.

Wanita: O, dat. Ja, dat was een rotstreek.

Eline: Ik dacht dat Naute je kon helpen. Wil je daarom niet..?

Wanita: Ja. Nee, dat is het niet. *(De moeder komt weer op met een nieuwe schaal met hapjes.)*

Moeder: Zie zo. Deze zijn niet aangebrand. Alleen een beetje te zuur. *(houdt de schaal Eline voor)* Neem gerust zo veel als je wilt, kind.

Eline: Dank u. *(Ze neemt met tegenzin van de schaal)*

Moeder: Dus jullie gaan niet weg. Fijn! Jullie blijven?

Wanita: Ja mam.

Eline: We gaan, eh.. nog niet. We zijn nog aan het ..eh, sparen. *(Moeder barst uit in tranen, af. Eline schrikt)* Wat.., wat is er?

Wanita: Je liegt. Ze voelt dat.

Eline: Ik lieg niet.

Wanita: Je liegt wel.

Eline: Ik lieg niet.

Wanita: Wel.

Eline: Ik lieg n- . Hoe kan zij dat nou weten?

Wanita: Zie je wel.

Eline: Jij hebt verteld dat we gaan. Nou zie je wat er van komt.

Wanita: Nee, echt niet. Niets.

Eline: Wel.

Wanita: Niet.

Eline: Daar gaan we weer.

Wanita: Ze hebben altijd alles door.

Eline: Je ouders?

Wanita: Omdat ze gestoord zijn. Echt gestoord.
(stilte. Vader kreunt luid. Roept weer iets onverstaanbaars, pakt dan één van de schalen.)

Eline: *(zacht)* Het spijt me van die brief.

Wanita: Laat maar. Naute vindt dat ik..

Eline: Hij is gaaf hè?

Wanita: Maar Cor zegt...

Eline: Cor is een watje.

Wanita: O ja? En jij liegt.

Eline: *(hard)* Niet!

Wanita: Wel!

Eline: Niet!

Vader: *(gooit met eten, staat rechtop, schreeuwt rug zaal.)* IK LIEG NIET! *(zakt weer in zijn stoel. Eline schrikt. Stilte.)*

Wanita: *(tegen Eline)* Kijk nou wat je doet. *(Ze gaat naast de stoel van haar vader staan)*
(zacht) Haroesonnoe kiwanti meso?

Vader: *(ge-agiteerd)* Haroesonnoe meso meso kiwanti.

Wanita: Hoekiwanti maroenno roenno?

Vader: Hujoe kiwanti meso ik lieg niet. Kiwanti?

Wanita: Ki. Ki ki. *(ze keert terug naar Eline, voor de stoel)*

Eline: *(fluistert)* Wat.., wat zei die?

Wanita: 'Ik lieg niet.'

Eline: O.

Wanita: 'Zij liegen wel'.

Eline: O.

Wanita: Gewoon in de war. Ik dacht dat jij aan mijn kant stond. Vanwaar die geheimzinnigheid? Waarom wil niemand wat vertellen? Waar komt het geld vandaan? Waar gaan we

heen? Waarom mogen zij (*wijst naar ouders*) er niets van weten? Ik ga niet. Geloof ik.

Eline: Je vertrouwt Naute niet. Ik begrijp het wel.

Wanita: Naute? Die vertrouw ik juist wel. Hij is vreemd, maar hij snapt wat anderen niet zien.

Eline: Ja, dat is echt zo. Waarom ga je dan niet mee?

Wanita: Cor. Hij heeft het me.. afgeraden. En ik vind 'm..

Eline: Luister niet naar hem. Hij is een schijterd. Hij durft niks. En hij is jaloers. Op Naute. Omdat die meer te vertellen heeft. Eigenlijk willen ze jou vragen voor hem. Hij past niet meer in de groep.

Wanita: Dan ga ik niet.

Eline: O. En als hij wel mee gaat?

Moeder: (*komt weer op met hapjes.*) Oei, oei, oei. Jullie zullen wel denken, waar blijft ze? Deze zijn nog niet helemaal gaar, hoor. Neem maar lekker. (*Eline neemt en legt het terug op de schaal als de moeder weer af is.*)

Eline: Vertrouw hem niet. Als hij de kans krijgt verraadt hij ons.

Vader: (*gaat op de zitting van zijn stoel staan, rug zaal*) Verrader. Verrader. Alleen doden spreken waarheid. Ik ben dood!

Wanita: Maroesoenno boepoer Hollands?

Vader: Maroek Wiwi boepoer brief?

Wanita: Ki ki. Maroek Wiwi boepoer brief. Boepoer.. - hoeronawi katta.

Vader: (*zakt in elkaar.*) Katta! Katta! Harosoeno kiwanti ik ben dood.

Wanita: (*neemt zijn hoofd in haar handen, troost hem*) Ta na, ta na, ta na. (*stilte*)

Eline: Wat zei die?

Wanita: Over die stomme vloek. Hij heeft de brief van tante Wiwi gevonden.

Eline: En nou?

Wanita: Ik moet bij hem blijven, zegt-ie. Altijd.

Eline: Dus.., je gaat niet mee?

Wanita: *(hard)* Nee. Ga maar weg. Hij is verdrietig.
Eline: Jammer. *(ze gaat naar de uitgang.)* Bedank je moeder voor... eh, het lekkere eten.
Wanita: Ja. Dag. *(Ze gaat naar de leunstoel van haar vader, pakt zijn hand, kijkt naar hem. Hij slaat haar hand van zich af.)*
Vader: Katta. Katta. Hoerasoeno kiwanti meso. Kata tojo, toja kata.
Wanita: *(Als Eline bij de deur is)* Wacht! Eline!
Eline: *(Eline draait zich om)* Ja?
Wanita: Ik ga toch.
Eline: Heus?
Wanita: Jij bent de vloek, zegt hij. Ik ben verloren, zegt hij. Net als hij. Ik houd dit niet meer uit. Ik houd het niet uit. Ik ga mee. Zeg maar dat ik mee ga.
Eline: *(glimlacht)* Oké. Tot morgen. *(af)*

10. Séance

(Een ruimte met veel kussens op de grond. In het midden een kleine verhoging. Aan de muren hangen grote Afrikaanse, of Afrikaans aandoende maskers. Ook het schilderij dat Rita droeg. Op verschillende plaatsen branden kaarsen. Er heerst schemerig licht en er klinken ijle klanken. Een goed geklede heer schudt de kussens op, steekt nog een kaars aan, controleert of alles in orde is. Dan gaat hij af en komt even later terug, met in zijn kielzog Rita, Rieneke en Pim, even later gevolgd door Evert. Ze kijken onwennig om zich heen. Vanaf een verdekt punt kijkt Naute toe.)

- Heer: Mag ik u verzoeken? U kunt daar plaats nemen. Wilt u zo vriendelijk zijn uw mobiele telefoon in bewaring te geven? Dat werkt maar storend. *(Alle vier geven hun telefoon af)*
Dank u beleefd.
(Ze bekijken de ruimte)
- Rieneke: Tsjeesus
- Rita: Tjonge jonge
- Pim: Nou moe.
- Evert: Gossiemiene.
- Rita: Waar is.. uh...?
- Heer: Meneer Naute laat zich verontschuldigen. Hij kan ieder moment arriveren. Als u zo vriendelijk wilt zijn... *(hij gebaart dwingend naar de kussens, ze gaan zitten.)*
- Evert: En de rest? Zijn wij de eersten?
- Heer: *(kijkt demonstratief rond. Glimlacht dan.)* Als u mij wilt verexcuseren. *(Hij knikt en gaat af).*
- Pim: Wat een type, hé.
- Rieneke: 'Meneer Naute'? Naute is toch z'n voornaam?
- Rita: Hoe heet-ie eigenlijk van achteren?
- Evert: Hou je nou maar gedeisd.

Pim: Woont-ie hier?

Evert: Nee natuurlijk niet. Dit is gewoon een... een ontmoetingsplaats.

Pim: En die man dan?

Evert: Die heeft-ie gewoon d'r ..eh, bij gehoord.

Rieneke: Een assistent.

Rita: Een butler.

Rieneke: *(proestend)* Een butler?

Evert: *(tegen Pim die onder de kussens e.d. kijkt)* Laat dat.

Rieneke: Het is wel een bijzonder figuur.

Rita: Ja. Bijzonder. Apart.

Evert: Heel bijzonder. Zeer bijzonder. Bijzonderder heb je ze niet.

Pim: De bijzonderste gozer die ik ooit gezien heb.

Rita: Ik vind hem...

Rieneke: Ja ik ook.

Rita: Ik voel me wel..

Rieneke: Ja ik ook..

Rita: ... tot hem..

Rieneke: Ja. Ja. Ja.

Evert: Zeg hé. Hou je in.

Rita: Vreemd hè?

Rieneke: Heel vreemd.

Rita: Want hij is helemaal niet aantrekkelijk.

Rieneke: Het is een creep.

Pim: Wel een bijzondere creep.

Evert: Sst. Koppen dicht.

Heer: *(komt terug, met Eline, Wanita en Cor achter zich aan.)* Uw reisgenoten bevinden zich hier.
(Eenlettergrepige begroetingen, gedempt enthousiast:
"Hee. Hoi. Tof. Hè, hè." Men is blij elkaar weer te zien, maar
durft het niet goed te uiten. Ook het vervolg is gedempt,
ingehouden)

Rita: En die Wanita is er ook.

Evert: *(tegen Eline)* Hoe heb je dat voor mekaar gekregen? *(Eline haalt haar schouders op)*

Pim: *(tegen Wanita)* Gaaf hoor.

Rieneke: Tof dat je het toch doet. *(Wanita krijgt schouderklopjes)*

Rita: Heel leuk, heus.

Evert: *(fluisterend tegen Eline, over Cor)* Ik dacht dat we hem gedumpt hadden.

Eline: *(fluisterend)* Ze wou alleen als hij ook meeinging.

Evert: Hè!?

Cor: *(hardop)* Ze wou alleen als hij ook meeinging.

Evert: O.

Heer: Zou ik u mogen verzoeken plaats te nemen? *(Iedereen gaat zitten)* Als u nog een moment geduld wilt hebben.. Meneer Naute kan ieder ogenblik hier zijn.
(Nog voor de heer afgaat, zien we Naute, die onhoorbaar achter de groep is opgekomen. Hij glimlacht veel, is de sereniteit zelve. Ergens klinkt een gong. Het wordt stil. Pim merkt hem het eerst op. Hij gebaart haar stil te zijn. Dan Rieneke, dan Rita, bij beiden legt hij zijn hand even zacht op de schouder, fluistert een woordje. Ook de rest merkt hem nu op. Hij loopt om de groep heen, gebaart naar Evert, neemt hem apart. De twee fluisteren even, Evert gaat weer zitten. Dan gaat Naute naar Wanita toe, fluister ook haar iets in het oor. Dan stelt hij zich op voor de groep. Weer klinkt het geluid van een gong.)

Naute: Vrienden. Zo mag ik jullie toch wel noemen, al kennen we elkaar nog niet zo lang. Maar ik voel dat jullie mij vertrouwen, dat jullie elkaar vertrouwen. En ik vertrouw jullie, onvoorwaardelijk. Als je dat kunt zeggen, dan ben je vrienden. Voor wat wij nu gaan ondernemen is vriendschap en vertrouwen niet alleen noodzakelijk. Het is van levensbelang.

Cor: *(zacht, tegen Wanita)* Hij klinkt als een dominee.

Naute: Cor. Mag ik jou iets vragen? *(pauze)*

Cor: Jawel.

Naute: Vind jij dat mensen die elkaar vertrouwen alles, maar dan ook alles moeten kunnen zeggen?

Cor: *(verrast)* Eh.. ja.

Naute: Dan ben ik blij met je opmerking. Cor vindt mij een dominee. Dat vind ik niet erg. Ik waardeer je openheid. Voor mezelf weet ik dat het anders ligt, heel anders, maar ik waardeer en begrijp jouw gevoelens. Dat, Cor, is vertrouwen.

Evert: Zo.

Naute: Mag ik je nog wat vragen, Cor?

Cor: Eh ...ja.

Naute: Wie vertrouwt jij in jouw leven echt?

Cor: Ik zou het niet weten.

Naute: Ik denk, in alle bescheidenheid, dat ik jou en jullie allemaal kan laten ervaren en ontdekken wat dat is: vertrouwen. Misschien klinkt zo'n woord in de oren van sommigen van jullie als iets, hoe zal ik het zeggen, als iets zweverigs. Dat kan mij niets schelen. Ik ben niet geïnteresseerd in woordspelletjes. Weet je waar ik in geïnteresseerd ben? *(Hij klopt op zijn borst)* In wat hier van binnen gebeurt. En wat je daarmee daar buiten kunt bereiken. *(Pauze. Hij denkt diep na, bedenkt iets)* Vergeet alles, wat ik heb gezegd, vergeet waar je hier bent. Wat ik aan jullie allemaal wil vragen... Durf eens één moment bij jezelf naar binnen te kijken. Doe het maar. Eén ogenblik. Sluit je ogen en durf het. *(Stilte. Ze doen het.)* Wat je daar binnen ziet is een ontstellende leegte, een zwart gat, een afgrond. Die leegte zit niet alleen in jou, die zit in ieder van ons. Het onmetelijk grote, lege heelal, dat is niet daarbuiten, dat zit in je. En durf nu eens naar elkaar te kijken. Toe maar. Open je ogen en kijk maar. *(Iedereen doet het, enigszins beschaamd)* Wat zie je? *(Men heeft geen idee)* De enige mogelijkheid om dat dode gat in ons te vullen met leven, met kracht, met

zin, dat zijn wij. De ander. Elk-ander. Dat zal Cor wel domineestaal vinden (*er wordt schaapachtig gegrinnikt*), maar het is wel zo. Maar misschien heeft Cor ook wel een beetje gelijk. Ik weet namelijk precies wat hij denkt. Hij denkt: waarom zal ik dat vertrouwen aan jou geven. Is het niet zo, Cor?

Cor: Eh... ja.

Evert: Zo.

Naute: Je hebt gelijk. We zullen het moeten verwerven. We zullen het moeten verwerven door iets te ondernemen dat ons allemaal raakt tot op het bot. Iets waarin we elkaar nodig hebben, waarin we elkaars leegte zullen herkennen, iets dat die leegte voor eeuwig zal opvullen, iets buiten-gewoons, iets -

Rita: Bijzonders.

Naute: Juist. Dank je Rita.

Cor: En wat mag dat dan wel niet zijn?

Evert: (*zacht*) Tsjezus, Cor.

Naute: (*neemt een stilte in acht om de spanning op te voeren*) Een van ons verkeerd in groot gevaar. (*pauze*) Wie is het? (*Iedereen kijkt naar Wanita*) Is zij het? O, jullie denken dat zij het is? (*pauze*) Wanita, kom eens hier naast me staan. (*Ze doet het aarzelend, hij slaat een arm om haar heen*). Kijk eens naar hen. Weet je wie er in gevaar is? Zij. Wij allemaal. **Zij** heeft het geluk gehad dat ze een waarschuwing heeft gekregen. Jullie weten nog van niets. Ik weet meer van jullie dan jullie van jezelf. Ik ben jullie gangen nagegaan. Ik ken jullie ouders, jullie vrienden, jullie leraren. Ik ken jullie gedachten, jullie gevoelens. Weet je wat het gevaar is dat jullie bedreigd? Is het een vloek? Ja. De vloek van dit leven, van onze ouders, van onze scholen. Die hebben jullie opgesloten in een klein doosje en de sleutel weggegooid. Die ouders, die leraren tot de burgemeester aan toe, die hebben gezegd wat je wel en

niet mag, wie je bent, wie je niet bent, wat je plaats is. Je mag dit niet. Je moet dat. Jij bent zus en niet zo. Zij hebben jullie gesmoord met hun zogenaamde liefde, met hun 'verantwoordelijkheidsgevoel', met hun 'wij-weten-wat-goed-voor-je-is'. Ze hebben dichtgeplakt met etiketten en verordeningen, tot jullie innerlijk was leeg gelopen. Jullie zijn zo klein geworden dat je alleen nog een glimp van jezelf terugvindt als je 's avonds laat in bed ligt. En het grootste gevaar is dat je denkt dat zo hoort, dat het niet anders kan. Er zijn van die types die denken dat ze kunnen ontsnappen in het weekend. Disco, pilsjes, pilletjes, wipje maken. Die hebben niet in de gaten dat zij al lang zijn ingepakt. Die zijn hopeloos verloren. Wij gaan het anders doen. Wij breken los. Wij breken met hen. Wij breken met alles. Wij vertrouwen alleen nog op elkaar. *(stilte)*

Pim: Maar wat moeten we dan doen?

(Naute zwijgt, ondertussen pakt Wanita Cors hand. Hun vingers omstrengelen zich en ze krijgen meer oog voor elkaar dan voor de rest.)

Naute: Moet ik dat zeggen?

Rieneke: We gaan weg.

Naute: Juist.

Rita: Naar...? Naar waar?

Naute: Juist. Naar het onbekende. Naar een plek waar niemand zegt wat je bent. Waar geen negatieve energie heerst. Waar vertrouwen in jezelf en in elkaar de enige kans op overleven is. Waar we zullen ontdekken, dat we zo groot en zo sterk zijn als we zelf maar willen. Waar we grote hoogten bereiken.

Evert: De bergen! *(Naute knikt)* Hoog in de bergen. *(Naute knikt weer)*

Eline: Laten we gaan.

Anderen: We gaan. Yes!

*(Iedereen af, Cor en Wanita als laatsten. Als niemand het
ziet zoent Cor Wanita.)*

11. La Carte Blue Magique

(Parkeerplaats langs de 'Route du Soleil', Zuid-Frankrijk. Geraas van auto's op de achtergrond. Picknick-tafel met bankjes, prullenbak - alles muurvast. Warm. Iedereen in vakantieklere. Rita, Rieneke, Pim, Wanita, Eline op. Moe en stijf.)

Pim: M'n poten.

Rieneke: M'n kop.

Wanita: M'n kont.

Eline: M'n rug.

Pim: M'n nek.

Eline: M'n knieën.

Pim: Knieën? Heb ik niet eens meer. *(Hij valt op de grond. Rieneke, Eline en Wanita laten zich ook vallen.)*

Rita: M'n haar!

Pim: Hoor haar. Haar haar.

Rita: Iemand heeft er Brie in gesmeerd. Was jij dat?

Pim: Ik eet geen kaas.

Rita: Is toch geen reden om het in mijn haar te smeren?

Rieneke: *(springt op)* Effe bewegen, jongens *(ze kijken naar haar. Ze doet of ze met veel moeite een arm omhoog krijgt: hij valt; daarna de andere arm.)*

Pim: Die kan je wel afschrijven.

Wanita: Ja, maar waarmee?

Rita: Kauwgum? *(De kauwgum gaat rond, ze kauwen.)*

Eline: Pff. Heet hier. *(pauze)*

Rieneke: Hoeveel uur rijden we nu al?

Pim: Hoeveel uur moeten we nog?

Wanita: En waar zijn we? *(Iedereen kijkt kauwend rond. Men heeft geen idee.)*

(Evert komt op met Naute, de laatste kwiek. Van een afstandje volgt Cor.)

Naute: Tot zo dus. *(Hij geeft Evert een blauwe creditcard)* Pak maar even uit. *(Hij slaat 'm op z'n schouders en loopt door.)*

Evert: *(stopt de kaart in zijn zak.)* Hé jongens, wie gaat er even mee wat fris halen? *(Af. Eline, Pim, Rieneke en Rita volgen hem.)*

Eline: Ah water, water...!

Pim: *(steekt een arm omhoog)* Jezus, moet je ruiken.

Rieneke: *(valt op ruime afstand zogenaamd flauw)* Aagh, een luchtaanval! *(Wanita lacht.)*

Pim: Ik drijf in mijn eigen zweet.

Rita: Ik zwem in mijn eigen zweet.

Rieneke: Daar: water! Vooruit, zwemmen. *(Rieneke, Rita en Pim beginnen te 'zwemmen'. Wanita*

lacht.)

Rita: Land in zicht.

Pim: Land? Water! *(Evert, Rieneke, Rita en Pim af. Wanita wil volgen.)*

Cor: Wanita?

Wanita: *(zucht)* Ja?

Cor: *(pauze)* We zitten tussen Narbonne en Carcassonne.

Wanita: Gôh.

Cor: Je vroeg waar we waren.

Wanita: O ja? *(pauze)* Ga je mee?

Cor: Neuh. Hoe vind je het?

Wanita: Leuk.

Cor: Echt?

Wanita: Te gek eigenlijk. Ge-wel-dig. Fan-tas-tisch. On-ge-lo-fe-lijk. Zalig. Gaaf. Super. Gigantisch.

Cor: Je hoeft je niet zo uit te sloven.

Wanita: Daar heb ik zin in. Ik heb in twee dagen meer lol gehad dan in de laatste tien jaar. Rijden, slapen, zingen, moe zijn, eten, weer rijden - iedereen is gaar na twee dagen in dat

busje, maar iedereen is ... - geweldig. Ik voel me top.
Gelukkig. Waarom zeg ik het tegen jou? Ik zeg het het liefst
tegen jou. Maar het is net of je het me niet gunt.

Cor: Ik wil je alleen maar waarschuwen.

Wanita: Je bent net m'n schaduw.

Cor: Zie je het dan niet?

Wanita: Ik zie een spook. Brrr.

Cor: Waar haalt-ie het geld vandaan?

Wanita: Weet ik veel. Hij is misschien rijk.

Cor: Ik moet z'n geld niet.

Wanita: Aha. Jij bent jaloers.

Cor: Ja.

Wanita: O, je geeft het toe?

Cor: Nee. Jawel, maar dat is het niet. Het deugt gewoon niet.

Wanita: Durf nou toch eens te leven. Zeurpiet.

(Ze pakt hem plotseling beet en zoent hem op z'n mond. De anderen - behalve Naute - komen terug met een winkelwagentje vol drank, eten, kleren en andere spullen. Gelach. Plezier. Blikjes fris worden opengetrokken en rondgegooid.)

Eline: Wanita, trek deze eens aan! *(gooit een bont t-shirt toe)*.

Wanita: Waauw, te gek. *(iedereen trekt nieuwe, zomerse kleren aan, drinkt en eet. Alleen Cor doet maar half mee.)*

Iedereen: Moet je dit zien! Gaaf héé. Geef mij die is. Deze is leuk!
Wat een kleur!

Evert: Vive le carte bleu magique!

Wanita: *(tegen Cor)* Kom op joh. Wil je wat voor me doen? *(Ze geeft hem een ansichtkaart)* Doe die even voor me op de bus.

Cor: Voor je ouders? Oké. *(hij loopt weg)*

Evert: Hee jongens! De bus in! We gaan! *(Iedereen breekt op. Aan de andere kant van het toneel loopt Cor Naute tegen het lijf. Cor houdt de kaart achter zich.)*

Naute: Zo Cor. Voel je je een beetje prettig?

Cor: Wie betaalt al die rommel?

Naute: Ik. Vind je het erg? Relax jongen, relax.
Cor: Wat moet je ervoor hebben?
Naute: Er voor hebben? Niets, helemaal niets. Wat is er leuker dan mensen een plezier doen?
Cor: Ik vertrouw jou niet.
Naute: Jij vertrouwt niemand. Dat is jouw probleem Cor. Erg jammer.
Cor: Voor wie?
Naute: Voor Wanita bijvoorbeeld. Hee, kijk nou eens niet zo chagrijnig. Lach eens een keer. Zal je goed doen.
Cor: Grmpf (*wil doorlopen*)
Naute: Wat heb je daar? Mag ik even zien? (*Hij pakt met een snelle beweging de ansichtkaart uit zijn handen en leest hem.*)
Cor: Dat is privé.
Naute: Wat doe jij er dan mee? We doen niet aan privé, was de afspraak. (*Hij steekt de kaart in zijn zak.*)
Cor: Ik doe niet mee met jouw spelletjes.
Naute: (*Plotseling zeer agressief*) Bevalt het je niet? Lazer dan op. Maar doe het wel op tijd, Cor. Voor er ongelukjes gebeuren. Ja? Begrepen? (*herstelt in één keer zijn vriendelijke toon.*) Het lijkt mij beter dat ik het hierover (*bedoelt de kaart*) maar even met Wanita heb, denk je niet? Kom, we gaan ouwe jongen. Over twee dagen zitten we in de bergen. Dan zien we vanzelf wat voor vlees we in de kuip hebben.

(Ze gaan af)

12. Wil je niet?

(Rita zit op de grond met een beauty-case en maakt zichzelf op. Wat achteraf ligt Wanita met haar hoofd op Elines buik te slapen. Cor ligt naast hen, op één elleboog. Hij wil Wanita kietelen met een strootje.)

Eline: Niet doen. Ze slaapt.

Cor: Iedereen is lam en moe en sloom. We doen niks anders dan rijden en vreten. Wat een ontdekkingsreis. Wat een piekervaringen.

Eline: Zij vindt het heerlijk.

Cor: *(Hij streelt haar toch met het strootje. Wanita giechelt, slaapt door.)* Waar droomt ze nou van?

Eline: Van jou. Dat je net zo lief tegen haar doet als nou.

Cor: Ja? Denk je?

Eline: Waarom doe je zo rot?

Cor: Deze hele reis naar de top met meneer Naute, onze grote gids -

Eline: - met z'n charme.

Cor: - met z'n trucjes.

Eline: - met z'n geld.

Cor: - met z'n gestolen tovergeld -

Eline: Wie zegt dat **hij** het heeft gestolen?

Cor: Deze hele trip wordt een sof. En jij trapt er met open ogen in, mooie Wanita! Waarom?

Eline: En jij wilt haar redden? De prins op het witte paard.

Cor: Meer een eikel op een ezel.

Eline: *(lacht)* We zitten nu allemaal in hetzelfde schuitje.

(Rieneke komt op, een beetje dronken. Ze wil naast Rita gaan zitten, maar dat is te moeilijk.)

Rieneke: Ik plof.

Rita: *(in haar spiegeltje)* Hmm?

Rieneke: Ik kannie meer. Kan geen pp meer zeggen.

Rita: Wat?

Rieneke: Pp. Kan niemeer zeggen.

Rita: Wat is pp? *(Rieneke maakt kokhals geluiden, met een p.)*
O, pap! Hè gètver.

Rieneke: Kannie meer.

Rita: Eet niet zoveel. Zuip niet zoveel.

Rieneke: Nee hè? Het is te lekker hier. Luilekkerland.

Rita: Je wordt moddervet.

Rieneke: Ja hè? De knopen knallen van m'n broek. *(ademt diep in, dan uit)* Pang, pang. *(kijkt naar haar buik)*. O jee. Waar is m'n navel? *(tuurt in het kuiltje)* Naveltje? Naveltje?

Rita: Zeker ook pang, pang.

Rieneke: Waar ben je? *(Rieneke voelt aan haar rug, draait zich zoekend om, valt in de armen van Evert)*

Evert: Hier ben ik. *(Rieneke gilt van de schrik, maar ook van de lol. Ze rollen over de grond, stoeien.)*

Rieneke: Vieze achteropkruiper.

Evert: Nou nog mooier, ik heb je gered.

Rieneke: Ach gut. En gaan we nou naar het stadhuis?

Rita: *(lacht)* Zeg het geen twee keer.

Evert: Nergens voor nodig. Kan zo ook wel. Wat was je kwijt?

Rita: D'r navel.

Evert: D'r navel?

Rita: Ze vreet teveel. Dan verdwijnt die in je vetplooien. Niks pang pang. Kijk maar na.

Evert: *(gretig)* O ja? Laat eens kijken.

Rieneke: Jij eerst.

Evert: Nee, jij was 'm kwijt.

Rieneke: Jij ook.

Evert: Welnee.

Rieneke: O nee? La zien dan.

Evert: Jij eerst.

Rita: Zeg kinderen..

Rieneke: O.k. heel even. *(trekt haar hemdje omlaag, wacht, doet hem dan snel omhoog en weer omlaag.)*

Rita: De vliegende navel.

Evert: Daar zat-ie! Ik zag hem. Laat mij maar even.

Rieneke: *(lacht)* Nee, nee, nee.

Evert: Ja. Ja, ja. *(Hij kietelt haar. Ze lachen, rollen weer over de grond.)*

Rita: Kinderen! Gedraag je. *(Evert en Rieneke liggen uitgeput op de grond)*

Rieneke: Hèhè. Ik kannie meer.

Rita: Gaan we haast? Waar hangt onze oom Naute toch uit? *(af)*

Rieneke: Ik plof.

Evert: *(rolt langzaam boven op haar. Cor en Eline zien het.)* Zal ik het dekseltje er even op houden?

Rieneke: Pffh.

Evert: Jij mocht mijn naveltje nog even zien.

Rieneke: Pffh. Ik zie een naveltje van tachtig kilo.

Evert: Of wil je liever wat anders zien?

Rieneke: Kom op, zeg. Ik stik. Evert, alsjeblieft.

Evert: Alsjeblieft wat? *(Hij begint een beetje op haar te rijden.)*

Rieneke: Ga van me af.

Evert: *(pesterig)* Na alles wat ik voor je gedaan heb?

Rieneke: Je hebt een pukkel op je neus.

Evert: Die mag jij straks uitknijpen. Zoen. *(Hij grijpt haar polsen vast, probeert haar te zoenen. Cor is opgestaan en komt dichterbij. Wanita wordt wakker en kijkt nu ook.)*

Rieneke: Laat me godverdomme los. *(Ze verzet zich nu hevig. Evert zoent haar op haar mond. Vlak voordat Cor Evert wil wegtrekken, bijt Rieneke hem in zijn tong.)*

Evert: Au!!

Rieneke: Klootzak!
(Ze werpt hem van zich af. Evert valt met Cor op de grond. Ze vechten. Rieneke staat op.)

Evert: Blijf met je poten van me af!
(*Op dat moment komen Naute op, met Rita en Pim.*)

Naute: Goed nieuws. Alles is geregeld. We gaan over twee dagen de bergen in.

Pim: Wat doen die twee daar?

Cor: Hij eruit of ik eruit.

Evert: Hou je bek.

Rita: Wat is er gebeurd?

Cor: Die schoft heeft geprobeerd haar bijna te verkrachten.

Naute: Nou dacht ik dat we eindelijk een goede, prettige sfeer in deze groep hadden, een sfeer waarin zelfs Cor op een positieve manier meedeed - en nu kom ik hier met het bericht dat eindelijk, na heel veel inspanningen van zowel mezelf als van Evert hier, alles in orde is: uitrusting, een betere auto, hotel, noem maar op. Met dat bericht kom ik naar jullie toe - en wat tref ik hier dan aan? Ruzie, onenigheid, kortom negatieve energie.

Cor: Hij heeft d'r verkracht. (*tegen Rieneke*) Zeg dan wat.

Naute: Ik ben jullie scheidsrechter niet. Jullie zijn oud en wijs genoeg. Ik wil hier niets van weten.

Pim: Nou, eh... ik wel. Eigenlijk.

Rita: Zeg eens wat Rieneke.

Naute: Ik wil hier niets van weten. (*wil zich omdraaien om weg te gaan*)

Eline: Ik heb het gezien! (*Naute beseft dat hij niet weg kan lopen.*)

Evert: Flauwekul. Gewoon een beetje dollen.

Cor: Het is hij eruit of ik eruit.

Rita: Rieneke? Waarom zeg je niets. (*stilte*)

Rieneke: Nou, eh.. (*pauze*)

Naute: Laten we het niet erger maken dan het is.

Rieneke: Laat mij maar. (*Ze gaat in tranen af, gevolgd door Rita. Stilte*)

Naute: Ik denk dat ik in het belang van de groep spreek als ik zeg dat dit zo niet door kan gaan. Jij maakt hier een scène, Cor, de zoveelste, en je beschuldigt een groepsgenoot, terwijl zij *(wijst in de richting van Rieneke)* jouw aantijgingen niet bevestigt -

Eline: Ik heb het gezien.

Naute: *(negeert haar)* - momentje. Je denkt toch niet dat wij nu zomaar met z'n allen, zoals we hier staan, zouden kunnen besluiten om Evert naar huis te sturen? Dat zou niet fair zijn. Dat zou Rieneke ook niet willen. En aangezien jij met zoveel bombarie met eisen komt - eisen van 'hij er uit of anders ga ik eruit' - lijkt het mij, Cor, voor zover ik het kan overzien - maar wie het er niet mee eens is moet het maar zeggen - lijkt het mij, dat jij degene bent die de consequentie uit je eigen woorden moet trekken.

Cor: Je wilt me gewoon weg hebben. Zeg dat dan.

Naute: Nee Cor, nu verdraai je mijn woorden. Van mij mag je blijven. Maar **jij** roept dat Evert eruit moet, en anders ga je zelf. Zullen we het even aan de rest voorleggen? Ja? Evert heeft, zoals jullie weten, erg veel gedaan voor deze groep. Wie vindt dat hij er desondanks uit moet? *(Stilte. Hij kijkt de groep rond. Eline steekt haar hand aarzelend omhoog. Cor kijkt naar Wanita. Die weet niet wat ze moet doen. Eline trekt haar hand voorzichtig terug.)* Zie je?

Cor: Ik ga al.

Naute: Dat lijkt me het beste. *(Hij geeft hem een hand.)* Het beste kerel. No hard feelings. Hier heb je geld voor de thuisreis. *(Hij stopt een bankbiljet in zijn borstzak, draait zich om en loopt weg.)* We vertrekken over vijf minuten. *(Langzaam lopen Rita en Pim achter hem aan)*

Evert: *(steekt zijn hand uit, vals)* Het beste kerel. *(Cor pakt zijn hand niet aan)* Oké, oké. No hard feelings. *(af)*

Cor: *(na een lange stilte, tegen Wanita)* En? Wat doe je?

Wanita: Ik..? Ik weet niet. Hij heeft haar gepakt, hè?
Eline: Je hebt het toch gezien?
Wanita: Nee, ik sliep. Ja. Jawel. De schoft.
Cor: Wanita? Blijf je hier, bij hen? Of ga je met mij mee terug?
Wanita: *(stilte)* Ik weet het niet. *(tegen Eline)* Wat doe jij?
Eline: Ik weet niet. Ik blijf bij jou.
Cor: Je ziet toch hoe die is, die Naute. Hij verneukt iedereen, jou ook.
Wanita: Dat heb je al zo vaak gezegd.
Cor: Had ik geen gelijk?
Wanita: Misschien. Ik denk het wel ja. *(stilte)* Maar ik wil niet naar huis. Ik wil verder. Ik wil weten wat daar is.
Cor: Wat dan? Waar?
Wanita: Daar boven op die berg. Achter de horizon. Weet ik veel.
Cor: Oké. *(claxon geluiden)*
Evert: *(achter)* Opschieten!
Eline: Toe nou!
Wanita: Ik kan niet terug. Ik durf m'n vader niet weer te zien. Ik wil niet.
Cor: *(moedeloos)* Goed dan. *(Opnieuw claxon geluiden)*
Eline: Kom nou.
Wanita: Het was misschien toch niets geworden.
Cor: Misschien niet, nee.
(Wanita en Eline gaan af. Wanita komt terug, geeft hem snel een kus op zijn wang, rent dan weer weg. Stilte.)
Verdomme!

13. Pech onderweg

(Avond. Bosrand. Wanita, Eline, Rieneke en Rita staan verspreid. Bagage ligt op de grond. Gespannen afwachting. Geluid van een auto.)

Rita: Gauw, liggen! *(Iedereen gaat liggen. Het geluid sterft weg, Eline en Rita staan op)*

Eline: Waar is Pim?

Rita: Op de uitkijk. Daar.

Rieneke: Ik ben het zat.

Eline: Ze komen heus wel.

Rita: Geloof jij het? *(stilte. Eline gaat naar Wanita.)*

Eline: Wat denk je?

Wanita: *(gaat zitten, pauze)* Teveel tegelijk.

Eline: *(loopt naar Rieneke.)* Hoe is het?

Rieneke: Gaat wel. *(pauze)* Kut.

Eline: Je moet er niet aan denken.

Rieneke: Ik krijg 'm nog wel.

Rita: Goed zo, meisje. *(pauze)*

Eline: *(tegen Rita)* Wat gebeurde er nou eigenlijk bij die benzinepomp?

Rita: Ik zag niks. Wanita heeft het gezien.

Eline: *(tegen Wanita)* Nou vertel. Je kan niet de hele dag stommetje spelen.

Wanita: *(pauze)* Naute ging betalen. D'r was iets met die pinpas. Er kwam een man uit dat hok. En nog een, die ging bellen. Ze hadden niet in de gaten dat Evert er ook bij hoorde. Naute gaf hem een seintje. En toen Rita terugkwam van de w.c. is Evert achter het stuur gekropen.

Rita: En hup weg scheurden we. Zonder te betalen. Zonder Naute.

Eline: Hebben ze 'm aangehouden?

Wanita: Toen iedereen achter ons aanrende, zag ik dat hij ervan door ging, de andere kant op.

Eline: Hoe moet Evert hem nou ooit vinden?

Rita: Evert moet eerst die auto kwijt.

Eline: Was die gestolen?

Rita: Wie weet.

Wanita: Ze hebben het nummer natuurlijk bij die benzinepomp.

Rita: Dus zo meteen zit de hele gendarmerie achter Evert aan.

Eline: Hoe komen we hier in godsnaam weg?

Rieneke: Tà-tà-tà-tà. Fantastische vakantie. Avontuurlijk ook. *(pauze)*
Ik heb honger.

Wanita: *(pauze)* Ik ben stom. Stom, stom, stom.

Eline: Hè?

Wanita: Cor had gelijk.
(Geluid van twee naderende auto's, de tweede met sirene. Pim op.)

Pim: Hee jongens, weg wezen, de bosjes in.
(Iedereen verschuilt zich. Wanita traag. De auto's komen dichterbij, lichtflitsen van koplampen. De auto met sirene rijdt door. Stilte.)
(fluisterend) Ik heb ze gezien! Ik heb ze gezien!

Rita: Wie?

Pim: Naute en Evert. In een nieuwe auto, een busje! *(Opnieuw het geluid van de politieauto, nu van de andere kant.)* Sst. Liggend blijven! *(stilte. Eline en Wanita fluisteren.)*

Eline: Wanita? *(pauze)* Wat is er nou met je?

Wanita: Ach niks.

Eline: Zit je over Cor te piekeren?

Wanita: Ja. Nee.

Eline: Wat dan?

Wanita: Ach niks.

Eline: Je vader?

Wanita: Ja.

Eline: Wat dan?

Eline: Wat dan?

Wanita: Ik weet niet. Ik heb 'm in de steek gelaten.

Eline: Ach mens, hou toch op.

Wanita: Weet je, volgens mij heeft-ie dat gedaan, daar in Afrika. Hij heeft alles en iedereen in de steek gelaten. En nu heb ik hem in de steek gelaten.

Eline: Dan staan jullie mooi quitte.

Wanita: Mijn god, wat ben ik stom. Ik ben het stomste rund onder de stomme runderen.

Pim: Hee, stil! (*pauze*)

Wanita: Ik dacht: ik moet weg, zo ver mogelijk. Ik moet ook iets meemaken, een geheim, desnoods iets ergs, iets vreselijks.

Eline: Dit begint er al aardig op te lijken.

Wanita: Ja, stom hè.

Eline: En dan?

Wanita: Dan zijn we elkaars gelijken, dacht ik. Dan kijkt hij misschien naar mij, zoals ik al jaren naar hem kijk. En dan vertelt hij het, misschien. Nou ja, dat dacht ik.

Rita: Hé kijk! (*Het licht van knipperende koplampen*).

Pim: Dat zijn ze! Ik ga kijken. Blijf liggen! (*af*)

Eline: (*fluisterend, tegen Wanita*) Jij hangt teveel aan die man.

Wanita: Ja, misschien.

Eline: Als iemand in je zit, in je hoofd, in je bloed, en je kan er toch niet bij, dan heb je dat.

Wanita: Jij bent een wijs meisje.

Eline: (*samenzweerderig*) We gaan terug.

Wanita: Goed.

Rita: Stil, ik hoor wat.

Evert: (*lachend op, gevolgd door Naute en Pim*) Hé jongens, de taxi staat voor. Een nieuwe! We hebben het geflikt. Heb je het gezien? Ze zijn er ingetuind.

Naute: Sorry voor het oponthoud. Dankzij een perfecte teamgeest is alles weer geregeld. Morgen gaan we klimmen. Niets houdt ons tegen. Op naar de top!

Wanita: Is deze auto ook gestolen?

Rita: Kunnen we dat een andere keer uitzoeken, zeg. Ik wil hier weg.

Naute: Heel verstandig.

Rieneke: Ik ook. Ik verga van de honger. *(Ze pakken hun spullen)*

Wanita: Dat kan toch zo niet?

Eline: Wat maakt dat nou nog uit? We moeten hier weg.
(Weer klinkt van veraf het geluid van een naderende auto)

Pim: Stil. *(Ze luisteren.)*

Rita: O, nee hè?

Pim: Ik leid ze wel af. Gaan jullie maar vast. *(Iedereen af. Pim naar de andere kant. Het toneel is leeg. Schijnwerpers. Pim komt terug gelopen.)*

Stem van agent: Arrête! Police! Ne bouge pas!
(Pim staat stil, kijkt verwilderd om zich heen, wil dan weg rennen. Er klinkt een schot.)

Pim: Aagh! *(Hij valt. De agent komt op)*

Agent: Nondedieu. Que'st ce que j'ai dit? Ne bouge pas! *(Hij buigt over Pim. Roept zijn collega's.)* Hein, ici! J'ai trouvé un!
(Op dat moment komt Naute op. Hij slaat de agent van achteren neer met een eind hout.)

Pim: Naute! Te gek, man! Ik voel niks in m'n been. Hoe kan dat nou? Verrek, ik bloed. Au! Hoever is de auto? Snel, ze komen!
(Naute heeft ondertussen het pistool van de agent af gepakt. Hij zet het van achteren tegen Pims hoofd en drukt af. Pim valt neer. Naute veegt het pistool af, legt het op de agent neer en loopt weg. Geroep van agenten. In de verte start een auto en rijdt weg.)

14. Berg op

A.

(Rieneke op met rugzak, een verrekijker om haar hals, hijgend, uitgeput.)

Rieneke: Waanzin. Totale waanzin. Waarom doe ik dit?

Rita: *(Ook op met rugzak, hijgend. Gaat naast Rieneke staan, kijkt naar het uitzicht.)* Waan- *(puf, puf)*, waanzinnig - *(puf)* uitzicht.

Rieneke: *(Kijkt om zich heen: de anderen zijn er nog niet)* Waar zijn we?

Rita: Eh.. Volgens mij is die punt daar *(puf, puf)* , dat is die berg die net nog de hoogste leek, maar die nou wat lager staat, omdat die anderen d'r achter vandaan zijn gekomen. Die daar en die. Denk ik. Denk je ook niet?

Rieneke: Volgens mij kan dat niet.

Rita: Volgens mij wel.

Rieneke: Hoe kan de hoogste berg nou ineens lager zijn? Is-tie gezakt? Of zijn die anderen gestegen?

Rita: Nou, dan kan wel door gezichtsbedrog hoor. Dat heb je vaak in de bergen. Heb ik gehoord.

Rieneke: Aan mijn ogen mankeert niets. *(Ze kijkt even door de verrekijker.)*

Rita: Dat wilde ik ook niet zeggen. Wil je een boterham? *(zoekt in haar rugzak)*

Rieneke: Ik weet heus wel wat ik zie.

Rita: Oké.

Rieneke: We zien nu alleen wat anders dan wat we straks zagen. Dat is het hele eieren eten.

Rita: Wil je met ei? Of met tomaat?

Rieneke: Kan me niet schelen.

Rita: *(geeft een boterham)* Tomaat. *(neemt zelf ook een hap uit een boterham. Stilte)* Blij dat we even alleen zijn. *(pauze)*
Arme Pim.

Rieneke: Ja. *(pauze, met volle mond)* Zouden ze verdwaald zijn?
Waar zijn we?

Rita: *(Ze haalt haar schouders op. Wijst naar het landschap, met volle mond)* Waan-zin-nig mooi.

Rieneke: Ei alleen is wel erg droog, zeg.

Rita: Ei alleen?

Rieneke: *(staart met een lege blik in de verte)* Je had misschien beter op allebei die boterhammen een stukje tomaat èn een stukje ei kunnen doen. In plaats van òf alleen ei, òf alleen tomaat. *(Stilte. Rita inspecteert de boterhammen, ruilt wat ei en tomaat.)* We komen hier nooit weg. Nooit, nooit, nooit.

Rita: Nee. *(Rita kijkt ook rond. Stilte.)* Nog een boterham?

Rieneke: Met tomaat dan. *(Rita geeft een boterham. Na de tweede hap bekijkt Rieneke de boterham. Ze neemt nog een hap, begint te huilen, stopt.)*

Rita: Lekker?

Rieneke: *(knikt van ja; veegt haar mond af)* Ik sla hem op z'n flikker.

Rita: Niet doen. Naute?

Rieneke: Nee Evert. Eerst Evert. Ik gooi 'm in het ravijn.

Rita: Niet doen.

Rieneke: Ik... ik... ik...

Rita: Niet doen.

Rieneke: Ik scalpeer hem.

Rita: Met een bot mes?

Rieneke: Ja.

Rita: Niet doen.

Rieneke: Wat dan? Wat dan? *(Ze leunt huilend tegen Rita)*

Rita: *(pauze. Ze geeft Rieneke een creditcard.)* Ik weet iets beters. Hier. Je haalt die uit z'n tas.

Rieneke: Hè? Hoe, dan?

Rita: Als ik het zeg. Zogenaamd. Wacht maar.

Rieneke: Waanzin. Totaal waanzin. *(Ze kijkt door de verrekijker)* Wat zie ik nou? Daar zijn ze
Rita: Op de verkeerde berg.
Rieneke: Of wij.
Rita: Kom op. *(beiden af)*

B.

(Eline en Evert op, met bepakking, hijgend; vooral Evert, die een erg grote rugzak torst.)

Eline: *(tuurt door een verrekijker)* Waar moeten we heen?
Evert: Weet ik veel *(Hij stort neer onder het gewicht van zijn rugzak.)*
Eline: Jij hebt toch de kaart?
Evert: Nou en?
Eline: Nou, waar zijn we?
Evert: Waar zijn we? Waar zijn we? We zijn hier. Hier zijn we.
Eline: Ja hè, hè. En waar is hier? Kijk dan even op die kaart.
Evert: Kijk zelf op die kaart.
Eline: Jij hebt toch op die kaart gekeken? Jij wist het precies. Jij weet het altijd. Jij bent hier toch het mannetje? Je bent een eikel.
Evert: Aha. Ik ben een eikel. Nee, de meisjes zijn het eens, sinds twee dagen. Evert is een eikel. Dat is een feit. En dit is een kei. Au. Enkel verzwikt. En dit is.., even kijken, een pad. O, nee, geen pad. Pad weg. En dat is een berg. Dag kutberg. We komen eraan. Dag dal, nee we komen niet terug. Tátátáta, je weet wel. *(pauze)* Dat jullie zover gekomen zijn, heb je aan mij te danken, aan mij en aan Naute.
Eline: Je wordt bedankt. *(stilte)* Ook namens Pim. En Cor. *(tuurt door de kijker)* Waar zitten die twee? En waar zijn Rita en Rieneke? Waar is de kaart?
Evert: Hier heb je de kaart. *(Eline pakt de kaart en draait hem een paar keer om en om.)* Snap je het al een beetje? Hier recht

voor ons zien wij de berg Kut. En daarnaast nog tien. Van links naar rechts: De kutberg 1, de kutberg 2, de kutberg 3 -

Eline: Hou op met dat gekut! (*zucht, kaart in de handen.*) Waar staat dát (*wijst in het landschap*) op deze kaart?

Evert: Dié kutberg staat niet op deze kutkaart, die kutberg staat daar. Die puist bederft m'n uitzicht. Hee, kutberg ga eens even op zij! Hodelahietie! Moeve!

Eline: Hou - alsjeblijft - op! (*Evert maakt een gebaar van 'ga je gang'. Stilte.*) Even kijken, als dat dat is, en dit daar, dan is dit hier... Nee, dat klopt niet. Huh, even kijken hoor. Als dit hier is en dat daar, dan is dit.. eh, nee, want dan is dit niet hier, maar hier en dat niet daar, maar daar en dat is niet zo, want daar is niet hier en hier is hier ook niet. (*mompelt*) Even kijken, waar is hier? Waar is hier?

Evert: (*zingt zachtjes, pesterig*) 'En we gaan nog niet naar huis, nog lange niet, nog lange niet, want moeder is niet thuis.'

Eline: (*mompelt, terwijl ze op de kaart blijft kijken*) Vuile verkrachter.

Evert: (*zacht, dreigend*) Wat zei je?

Eline: (*quasi onschuldig*) Zei je wat?

Evert: Wat zei jij? (*gaat staan*)

Eline: Heb je het niet gehoord?

Evert: Heus wel.

Eline: Waarom vraag je dan naar de bekende weg?

Evert: (*schopt de kaart uit haar handen, hij waait weg.*) Hoezo naar de bekende weg?

Eline: De kaart, eikel. Zonder kaart komen we hier helemaal niet meer weg.

Evert: Dacht jij dat we nog weg kwamen dan?

Eline: Ze moesten jou....

Evert: Nou?

C.

(Naute op met Wanita. Hij ondersteunt haar, want ze heeft haar enkel verzwikt. In zijn vrije hand heeft hij een groot veldboeket bloemen.)

Naute: *(vrolijk zingend)* 'In berg en dal klinkt hoorngeschal, klinkt hoorngeschal. Daar komt het liefje dat mijn herte stal, mijn herte stal.' Ha, daar zijn jullie. *(Hij plant Wanita voorzichtig neer.)*

Wanita: Waar zijn we?

Naute: In het paradijs. Kijk eens! Die ongenaakbare toppen, die peilloze dieptes, die kale, grillige rotsen en daaronder de donkere bomen, het duistere bos. Wat een ruimte, wat een lucht, wat een licht! Wat een chaos. Alles onder deze hemel staat hier gruwelijk mooi te wezen en trekt zich nergens iets van aan. Wanita, had je ooit gedacht dat de wereld zo godvergeten mooi zou zijn? *(geeft haar de bloemen)*

Wanita: *(is echt onder de indruk)* Nee.

Naute: Zo mooi, zo onverschillig en mooi is de wereld bedoeld. *(stilte)*

Eline: *(kucht)* Hoe laat is het?

Naute: Waar zijn Rita en Rieneke?

Eline: Geen idee. Ze hadden hier al moeten zijn.

Wanita: Dit gaat niet, Naute. Ik moet terug. Ik kan niet meer lopen met die enkel.

Evert: Dan ga je toch terug, meisje. Ze zullen je beneden in het dal met open armen ontvangen.

Wanita: Ik heb toch niks gedaan?

Evert: O nee? En hoe kwam je dan aan die auto? En het geld? En heb jij Pimmetje niet geholpen, toen ze hem te pakken kregen, met die autodiefstal? En waar zijn die anderen?

Naute: Ho, ho, ho! Wat zijn dit voor een negatieve gedachten? Niemand hoeft terug, *(tegen Wanita)* jij ook niet. We slepen je er wel door heen. We zijn tenslotte een groep, één team.

We laten ons door een paar tegenvallers niet uit het veld slaan. We vertrouwen op ons zelf én op elkaar. Het heeft geen enkele zin om achterom te kijken. Wrok en boosheid, dat is niets anders dan tijdverspilling. Wat gebeurd is, is gebeurd. Pim heeft gewoon pech gehad. We pikken hem later wel weer op. Wij moeten vooruit kijken, naar boven. *(tegen Wanita)* Nu heeft iedereen de kans om te laten zien wat doorzetten is. Heb je eenmaal de top bereikt, dan doet het er niet toe hoe je er gekomen bent, dan is alles daar beneden onbelangrijk. Über alle Gipfeln ist Ruhe, zegt Goethe. Boven de toppen heerst slechts rust, ruimte, volmaakte stilte. Niets doet er meer toe, als jij je doel bereikt hebt. Helemaal niets.

D.

(Rita en Rieneke zijn inmiddels opgekomen en hebben het laatste deel van Nautes toespraak gehoord.)

- Rita: Niets doet er meer toe?
Eline: Gelukkig, daar zijn jullie. Weten jullie waar we zijn?
Rieneke: Nee? Jullie?
Wanita: Wat bedoel je Rita?
Rita: *(tegen Naute)* Doet het er niet zoveel toe wat er gebeurd is? Kan het jou niets schelen?
Naute: Dag Rita. Fijn je weer te zien. Nee, het kan mij niet schelen wat er gebeurd is. Ik ben nu hier, met jullie. Ik leef niet in het verleden.
Rita: Bij die benzinepomp, toen je niet kon betalen, toen ze erachter kwamen dat die gestolen was..-
Evert: Ja, van jouw vader.
Wanita: Wat!?! *(kijkt naar Eline)*
Evert: Ja zus, wat dacht jij dan?
Eline: Ja.
Naute: *(tegen Rita, ongeduldig)* Ja?

Rita: Je had de verkeerde pas.

Naute: *(onzeker)* Nou en?

Rita: Iemand anders had de goeie.

Naute: Zo?

Rita: Iemand die wilde dat jij tegen de lamp liep.

Naute: Pas op je woorden.

Rita: Omdat die zelf graag de baas wilde spelen.

Naute: Ik speel de baas niet.

Rita: En weet je wie dat was? *(stilte)* Rieneke? Wil jij even in dat kleine zijvakje van Everts rugzak kijken? *(Rieneke doet het.)*

Evert: Wat moet dat? *(Rieneke vist er zogenaamd het pasje uit, dat ze al die tijd al in haar hand had. Ze geeft het aan Rita, die het weer doorgeeft aan Naute.)*

Rita: Als je hiermee betaald had was er niets aan de hand geweest. Mijn vader zwemt nog steeds in het geld. Maar die andere rekening was leeg.

Evert: Wat zullen we nou beleven? Wat gebeurt hier?

Wanita: *(tegen Rita)* Van jouw vader?

Rieneke: *(tegen Wanita)* Hou even op, ja?

Naute: *(tegen Evert)* Hoe kom jij hieraan?

Evert: Weet ik veel? Je gelooft die stomme trut toch niet?

Rita: Ik heb gezien dat hij 'm het uit jouw portefeuille gepikt heeft. En die andere, die hij er voor in de plaats deed, die had die van mij gekregen, in Nederland al, toen die leeg was.

Eline: Dat klopt hij spaart ze.

Rieneke: Ik heb het ook gezien!

Evert: Dit is een smerige, schofterige, vuile, lage..-

Naute: Ho. Stop. Is het waar Evert, of niet?

Evert: Nee, natuurlijk niet. Ik heb die kaart nog nooit gezien.

Naute: Ik geloof je.

Rita/Rieneke: Nou ja!?

Evert: Aha, dames. Ik krijg jullie nog wel.

Naute: Ho ho, Evert. Het punt is: zij geloven je niet. Geloof jij hem Wanita?

Wanita: *(kijkt naar Rita en naar Rienke)* Ik weet niet. Ik geloof het niet.

Naute: Zie je? Zij geloven je niet.

Evert: Wat..? *(Hij kijkt van de een naar de ander.)* Jullie kunnen voor mij allemaal de tyfus krijgen. Allemaal! Ik ben weg. Ik heb niets meer met jullie te maken. Stank voor dank hè? *(hij pakt zijn rugzak en maakt aanstalten te vertrekken.)*

Naute: Evert, het beste kerel. No hard feelings. *(trekt zijn portefeuille)* Wil je wat voor onderweg mee?

Evert: Ik moet jouw stinkgeld niet.

Naute: *(grijnst)* Het is mijn geld niet. Doe voorzichtig. Denk je wel aan.. eh..., daar beneden?

Rienke: *(doet sirene na)* Tá tá tá tá.

Evert: Interesseert me geen ruk. Ik lap jullie er allemaal bij. *(tegen Naute)* Jou ook. *(af)*

Naute: *(pauze, tegen de anderen)* Die bedenkt zich wel. Want anders is hij het eerst de klos. Geen probleem. *(Lange stilte. Het wordt donker.)*

Wanita: Hoe kan je zo..? Ik begrijp er niets van. Hoe kan je 'm zo maar laten vallen?

Naute: Ik? Jullie hebben hem laten vallen. *(met de handen in de lucht)* Ik ben hier de baas niet.

Wanita: Maar jij? Geloofde je hem? Of Rita?

Naute: Ik geloof in wat ons bindt. En in mezelf. De waarheid van gisteren zegt me niks. Kom op, trek niet zo'n gezicht. Jullie kwelgeest is weg. Dat wou je toch, hè Rienke? En jij ook, hè Rita? Zo. Wat gaan we nog meer beleven? *(stilte)*

Rita: Hoe laat is het?

Eline: Waar zijn we?

Wanita: Het wordt donker.

Naute: We eten wat, we slapen wat en morgen bereiken we de top. *(Traag begint men e.e.a. uit te pakken en kruipt in de slaapzakken.)*

Rienke: Ik heb honger.

Rita: Waar is het eten?
Eline: In de rugzak van Evert.
Rita: Shit. *(stilte)*
Naute: Ik heb nog één boterham. Met ei en tomaat. Iemand? Ik
hoef niet.
Wanita: Ik niet.
Eline: Ik ook niet.
Rita: Ik ook niet. *(pauze)*
Rieneke: Geef maar. *(ze eet hem op)*
Naute: Wat een sterren. Wat een eindeloze oneindigheid.
Ongelofelijk.
Wanita: Ja.
Eline: Ja.
Rita: Ja. *(stilte)*

*(Heel uit de verte klinkt een schreeuw en de stem van
Evert)*

Evert: Help!
(Rita, Rieneke, Eline en Wanita schrikken overeind.)
Rieneke: Hoorde je dat?
Rita: Evert! *(Ze luisteren gespannen. Na een tijdje klinkt weer
een kreet.)*
Rieneke: Er is wat.
Rita: Kom op. *(Ze klautert overeind, doet schoenen enz. aan.)*
Eline: Wat wou je doen?
Rita: Er is iets. We moeten hem helpen.
Naute: Doe niet zo dom. Je ziet niets meer. Je vindt hem nooit.
Rita: Ik ga.
Rieneke: Ik ga met je mee. Wacht.
(Ze gaan. Lange stilte.)
Eline: We komen hier nooit meer weg.
Wanita: Het kan jou niets schelen, hè?
Naute: Wat?
Wanita: We gaan er allemaal aan.

Eline: Hou op jullie.

Naute: Dat weet je nooit. Je moet vertrouwen hebben, in de groep, in jezelf.

Eline: Ik heb het koud.

Wanita: Vertrouwen? Belachelijk. Jij hebt iedereen tegen elkaar opgezet. Iedereen heeft iedereen verraden. Eerst werd Rieneke verraden, en toen Cor. En toen Pim en nu Evert. En Rita: je wist dat ze loog, met die pas. Je hebt haar gewoon laten begaan.

Naute: Heb ik dat allemaal gedaan? Waarom dan toch? Vertel me dat eens.

Wanita: Weet ik het. Jij hebt dat gedaan. Jij, jij, jij!

Naute: (*rustig*) Zo? En jij dan? Wat heb jij gedaan?

Wanita: Niks.

Naute: Precies.

Wanita: Hoezo?

Wanita: (*rustig, kwaadaardig*) Cor bijvoorbeeld. Je was echt wel een beetje verliefd op hem, niet? En wat deed jij? Niks. Je hebt 'm gewoon in de steek gelaten. En Eline, je hartsvriendin, heb je die ook niet een beetje laten barsten, toen ze opkwam voor Rieneke.

Wanita: Hoezo? Eline? Waar ben je? (*Eline is weg*) Eline?

Naute: Ook al verdwenen. Tjonge jonge. Jij steekt ook nooit een hand uit. Je lijkt je vader wel.

Wanita: Wat!? Wat bedoel je?

Naute: Weet je dat niet?

Wanita: Wat weet jij van mijn vader?

Naute: O, niet zo veel. Hij zat in een verzetsgroep. In Liberia. Het schijnt dat hij z'n kameraden heeft verraden, allemaal. Net als jij, eigenlijk. Als je dat erg vind, ja, dan ga je wel een beetje malen. Ik vond hem wel grappig mannetje, die pa van je.

Wanita: Daar weet je niets van! Daar weet jij niets van!

Naute: O? En jij wel?

Wanita: Ga weg, ga weg.

Naute: Goed. *(stilte)* Er zijn er maar weinig die de top halen, Wanita. Dat geeft niets. Het mooiste is als je daar alleen staat. Dan is de wereld volmaakt. Wie zal het zijn Wanita? Jij of ik?

Wanita: Die top kan me niks schelen.

Naute: Nee hè? Nou dan ga ik toch?

Wanita: Je kunt me hier niet alleen laten.

Naute: Je bent boos hè? Eindelijk. Moeten we het uitvechten? Ik zal je helpen. Hier. *(Er blinkt iets in het duister)*

Wanita: Wat is dat?

Naute: Een revolver. Ik was toch de aanstichter, zei je? Door mij heeft iedereen iedereen toch verraden? Doe jij maar wat je moet doen. Misschien doe je dan ook nog eens wat goeds. Ga je gang. Ik sta overal boven. Schiet gerust.

Wanita: Ik wil dat ding niet.

Naute: Je hebt hem al in je hand. Schiet dan. Een beetje lef hebben. Maar wel mikken, natuurlijk. En niet op jezelf schieten hè, dat is laf. Of op Eline, per ongeluk. Of op Cor. Of op.. wie dan ook. Richt maar op mij. Hier ben ik. *(Er klinkt een lang stilte, dan een schot, dat echoot in het duister.)*

Wanita: Help. Nee!

Naute: *(lacht)* Het beste. No hard feelings.

15. Epiloog

(Zeven stoelen op een rij.)

Wanita: Dit is een reünie. *(stilte)* Ik ben er. *(stilte)* Het was geweldig. Fan-tas-tisch. On-ge-lo-ve-lijk. *(stilte)* Ik blijf net zo lang tot ze komen. Je bent een groep, tenslotte. Je doet het samen. Dit is een reünie ten slotte, dat was afgesproken. *(stilte)* Na een jaar, dan kom je weer bij mekaar. Herinneringen ophalen. Pom, pom-pom-pom, pom. *(Er piept een deur. In de deuropening verschijnt fel, wit licht.)* Hallo? Is daar iemand? *(pauze)* Cor? Eline? *(Stilte, Wanita kijkt naar het licht. Ondertussen is achter haar rug Naute opgekomen. Hij rijdt een rolstoel het toneel op met daarin de vader van Wanita, die een groot, angstaanjagend masker draagt.)*

Naute: *(tegen het publiek, met een grijnslach.)* Let niet op mij hoor. Ik ben er niet. *(Er klinkt het geluid van een brommer in de verte terwijl het witte licht langzaam dooft. Als het licht verdwenen is draait Wanita zich om, ziet de rolstoel, schrikt. De brommer is nog heel lang te horen.)*

Vader: Katta! Katta! Het stinkt hier. Verrader!

Wanita: Wat is dit? Wie -

Vader: Ik lieg niet. Ik verrader. Jij verrader. Wij verrader.

Wanita: Wie ben je?

Vader: Verrader.

Wanita: Vader?

Vader: Verrader. Haroesonnoe meso meso kiwanti.

Wanita: Wat doe je hier? Hoe kom je hier?

Vader: Jij wou toch weten wat er met je vader was?

Wanita: Je vertelt het toch niet.

Vader: Nu wel, nu wel.

Wanita: Ik wil het niet weten.

Vader: Luister. De geesten komen het jou vertellen. (*Langzaam komen Evert, Rita, Rieneke, Pim, Cor en Eline [ERRPCE] op. Allemaal dragen ze soortgelijke maskers, maar kleiner.*)

Wanita: Ik geloof niet aan spoken.

ERRPCE: (*zacht*) Verrader, verrader, verrader... (*enz.*)

Vader: Jawel, anders zag je ze niet.

Wanita: Ga weg. Ik ben op een reünie.

Vader: Wij ook, meisje. We zijn uitgenodigd.

ERRPCE: (*zacht*) Uitgenodigd, uitgenodigd, uitgenodigd... (*enz.*)

Wanita: Ga weg!

Vader: Je vader zat in het verzet. We drukten pamfletten, organiseerden stakingen. Alles was verboden. Maar de militairen kregen er lucht van. Ik werd gepakt, gemarteld. Ze dreigden jouw en moeder te vermoorden. Ze lieten ons gaan, als ik ze zou verraden. Mijn kameraden. (*pauze*) Dat heb ik gedaan. Toen mocht ik gaan. (*pauze*) Dat heb ik gedaan. Wat heb jij gedaan.

ERRPCE: (*zacht*) Je hebt ons verraden, verraden, verraden...

Wanita: Dat is niet waar. Dat is toch niet waar?

Eline: Ik ben bij jou gebleven, daar boven. Maar jij?

Cor: Jij koos steeds zijn partij.

Pim: Kwam jij op voor mij?

Rieneke: Of voor mij?

Rita: Ik kwam voor haar op. En jij?

Evert: Voor mij had het niet hoeven. Iedereen had op 't laatst een hekel aan mij.

Rieneke/Rita: Da's waar.

Evert: Maar zij kwamen mij achterna.

Rieneke/Rita: Da's waar.

ERRPCE: En jij?

Cor: Jij was ziende blind tot het bittere eind.

Vader: Welkom.

ERRPCE: Welkom!

Vader: De vloek van tante Wiwi -
ERRPCE: Dat zijn wij, dat zijn wij.
(Een oorverdovend lawaai. Wanita wordt omsingeld en is bijna onzichtbaar.)

Wanita: Stop, stop! *(Het lawaai stopt. Iedereen blijft staan.)* Oké, goed. Ik.. Ik..

ERRPCE: Ja? Ja? Ja?

Wanita: Het is waar. Ik heb jullie - verraden.

ERRPCE: Hoera! Hoera! Hoera!

Wanita: Stop, stop! Ik.. Ik..

ERRPCE: Ja? Ja? Ja?

Wanita: Maar ik kon er niets aan doen. *(Luid hoongelach. Ze wordt heen en weer geslingerd.)* Stop, stop! *(stilte)* Misschien kon ik er wel wat aan doen, maar ik wist niet wat. *(gejuich, gefluit, stilte.)* Laten we opnieuw beginnen. *(oorverdovende, afkeurende geluiden. Wanita schreeuwt er boven uit.)* Weg met jullie, weg, weg, weg. *(Ze jaagt iedereen, behalve haar vader, van het toneel, wat nog een hele toer is.)*

Vader: En nou?

Wanita: Ik begin opnieuw. Gewoon opnieuw. Iedere dag opnieuw. En jij ook. Kom op! *(ze loopt weg.)*

Vader: Als jij het zegt. *(Hij staat moeizaam op uit z'n rolstoel en strompelt haar achterna.)*

(Einde)